

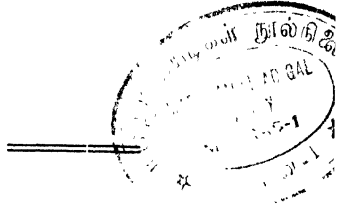
ஓம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சியும்
சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கமும்

இவை

சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்
இயற்றப்பெற்றன.

தமிழ் நாவலிஸ்ட்

நாகை - ஸி. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை
பதிப்பாசிரியர்.

விலை அண் 6.

MADRAS :
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
December, 1914.

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்போதம :

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

“வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்”

ஸ்ரீ ஸ்ரீ - சோமசுந்தர நாயகரவர்கள்மே லியற்றிய

கையறுநிலை

சைவமெனப்படுசமயநலுண்மைதழைந்துசெழித்திடவோ
 தாவறுநீதிவழிப்படுவா திகள்சார்ந்துகளித்திடவோ
 மெய்வழிபொய்வழிவேறுவேறுகவிரிந்துவிளங்கிடவோ
 வேதவேதாந்தவரம்பினியார்க்கும்விளங்கவிளம்பிடவோ
 தெய்வமினிச்சிவமென்றுதெளிந்துலகிங்குதிகழ்ந்திடவோ
 திப்பியமெய்யருளிப்புவிவந்துசிறந்ததிறம்படவோ
 துய்யவெண்ணீறுதுதைந்ததொழும்பர்கடன்மைசுடர்ந்திடவோ
 சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (க)

புத்தர்கரைந்திடுபொய்ம்மொழிகீழ்ந்ததுபோதுவதன்றென்றோ
 புன்சமணுகொருவன்கழுவிந்ததும்போதுவதன்றென்றோ
 சுத்தசைவத்தொடுமுரணியிழிப்புணாதோற்றுநருண்டென்றோ
 சொல்வழிவாரலர்நல்வழிகண்டுதுலங்குகவின்றென்றோ
 பித்துயாபுநரத்திறந்தீர்த்துபிழைத்திடலொன்றென்றோ
 பேதுரைகூறுநர்வாதுரைபோழ்த்துபிறங்குவதின்றென்றோ
 தொத்தலர்கொன்றையினுன்புகழின்றுதொடங்குநுன்றென்றோ
 சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (உ)

வான்மதிமீனினீங்கவழக்கியிம்மண்ணிடைவீழ்ந்ததுவோ
 மல்லலங்கற்பமரஞ்சிவம்வீசியிம்மண்ணிடைவீழ்ந்ததுவோ
 நான்முகனான்மறையுட்பொருள்கூறலத்தகவந்ததுவோ
 நல்லகல்லாலமர்நம்பர்கைகாட்டுணாநாட்டவெழுந்ததுவோ

மான்மகனாமகமேகன்சுடபுவளந்தரவந்ததுவோ
 மாதவவாழ்வொடுமில்வினைகாட்டிடவள்ளுவர்வந்ததுவோ
 குன்முதிர்வண்புயனான்முறைதந்துசுரந்திடவந்ததுவோ
 சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (ந.)

நாயினிழிந்தவெம்புண்மைகளைந்துநலந்தரவந்தனையோ
 நல்லதூதையதூநன்றுபகுத்துநவின்றிடவந்தனையோ
 தாயினுமென்னுயர்தந்தையினும்முயர்தன்மையில்வந்தனையோ
 தண்டமிழிற்படுவண்டுறைநன்றுநீதந்திடவந்தனையோ
 காயினுமல்லதுவப்பினுமன்பதுகாட்டிடவந்தனையோ
 கன்மனமியாவுமொர்நன்மனமாயெமைக்காத்திடவந்தனையோ
 தூயவுளத்தினர்சாம்பவரென்பதுதோற்றிடவந்தனையோ
 சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (ச)

கண்னுதலார்நெறிபண்ணினமொண்கழல்காணுதுமினியென்றோ
 கௌணியர்தந்தலைவன் கழல்கண்டுகளிக்குதுமினியென்றோ
 எண்ணிலரன்பர்முன்னணியநல்வழியேகுதுமினியென்றோ
 ஈசனற்றொண்டர்குழிஇயவென்வெற்பிலிருக்குதுமினியென்றோ
 மண்ணில்வரும்பொருடியித்துறைவாழ்வுமதித்திலமினியென்றோ
 மன்னரிறைஞ்சுவரும்பெருவாழ்வுமயங்குவகைத்தென்றோ
 துண்ணெனவீவ்வுலகம்முதலென்றுசுருங்குதலறிமென்றோ
 சோமசுந்தரனெனுநாமம்விடுத்துமைந்தனையெங்குருவே. (ஞ)

இங்கினிரின்கழல்கண்டிருகண்களும்புறலாகாதே
 ஏழையமுய்யமிழற்றுநினின்னிசையெய்துவதாகாதே
 செங்குமுதம்புனாரின்றிருவாய்மொழிசேர்வதுமாகாதே
 செம்மைதரும்முபதேசவழக்கினித்தேர்த்திடலாகாதே
 கொங்கலர்கொன்றையினுன்றிமயிங்குநிற்ப்பதுமாகாதே
 குன்றவிலன்பர்குணங்குறியிங்குநிற்கொளலாகாதே
 துங்கநலாகமறுப்பமுணர்ந்துசுகம்பெறலாகாதே
 சோமசுந்தரனென்னாமுறையண்ணுறந்துமைந்திடவே. (சு)

தூன்றிவிழிக்குயில்காளுயிரன்னவெங்கோவினைக்கண்டனிரோ
 கூம்புசிறைக்குருகேகுருமாமணிகோலநீர்க்கண்டனிரோ
 பொன்றுகள்சிந்திடுகொன்றைகளேசுவபோதனைக்கண்டனிரோ
 புந்திரிதைந்தவார்சந்தைவிளக்கினைப்புன்னையெகண்டனிரோ

கன்றுமுளத்தொடுகண் ஊழெந்துயர்கண்டொயாழரோ
கைலைமலைத்தலைவன் கழல்வைகின் ற்கண்டதுசொல்லீரோ
துன்றுமெமெந்தையெயன் றினிக்காண்குவந்தோகையேகூற்றீரோ
சோமசுந்தரனெ னுநாமனைக்கண்டுதொடர்ந்துசொ றுதுணமே. (எ)

வேதமொடாகமவித்தக தூல்கள்விரிந்துவிளங்கிடுமோ
வென்றவெண்ணீ ற்றொளியிந்நிலமெங்கும்விரிந்துபரந்திடுமோ
திதலூநால்வர்திறம்படுமன் புதிதழ்ந்துசிறந்திடுமோ
தேறருமெய்ப்பொருள்கண்டவர் தூல்கடெளிந்துசிறந்திடுமோ
மேதகவாகமொழிந்திடவல்லதொர்மெல்லியற்பைங்கிளியே
மெல்லெனவிவ்வுரையாவுமவற்குவிரிச் சதுவிளம்பிடினே
தூதொடுவந்தநினின்மழலைம்மொழி தூயதெனக்கொண்டே
சோமசுந்தரனிவனுமுது துன்பறத்தோன் றுவனெம்முளமே. (அ)

தாபதநிலை

அரைசே யெனுமா லருளே யெனுமால்
உரைசேர் புகழா யுடையா யெனுமால்
தரைநீ யொருவ றகுமோ வெனுமால்
குருவே யெனுமால் குணநின் மனையே. (க)

சிவமே கருதுந் திறலோ யெனுமால்
அவநீ யெமைநீ யகலல் லெனுமால்
தவமே திருவே தலைவா வெனுமால்
குவினை தொழுமாற் குணநின் மனையே. (உ)

அறிவோ பிறழு மலமந் தழுநின்
குறியும் பிறவுங் குலவும் முளமே
செறியா தொருவுந் திறமோ தெரியா
தெறியுந் கரமே யிவனென் செயுமே. (ஈ)

எழிலார் மதியம் மியைநின் முகனே
யழியா துளமே யடையும் மெனுமால்
வழியா விழுதேன் வளர்நின் மொழியே
பழியே மினியோ பருகல் லெனுமால். (ச)

உயிரே யுறவே யுலகாற் சிவநற்
பயிரே தழையப் படுநன் முகிலே

யெயிலார் புறவத் தினையார் திறமே
பயில்வாய் தருமோ பழியார் பிரிவே. (௩)

மறைநா வுடையாய் மறையோர் புகழ்
நிறையா ருரைக ணிரைப்பா யெனுமால்
குறையா மதியாய் குணமா மலையே
விறையே பிரிய விரோனா னெனுமால். (௪)

கரவோ வறியாய் கணமும் பிரியாய்
உரவோய் பிரிதல் கரவோ வுரையாய்
அரவே நிறைவ னடியே யுறைவாய்
விரவுந் திறமோ விரியா யெனுமால். (௫)

கூடலோ கரையுங் கருங்கல் லுருகு
மடலார் மலர்க்கண் மலிநீர் சொரிய
மிடலார் மரமும் மெழுகா யுருகும்
அடலே றனையா யறியா யிதுவோ. (௬)

அருமை மகளை யகன்றா யெனுமால்
திருவை நிகருஞ் சிறுமி யவையு
மொருவா வுறைத லுறுமோ வெனுமால்
பெருமா பிரியப் பெறுமோ வெனுமால். (௭)

மொழியப் படுமோ முனிவா மனையின்
கழியாத் துயரங் கருத லரிதால்
அழியாப் புகழென் னனையின் றுயர
மொழியா யெனயா னுனைவேண் டிவெனே. (௮)

மன்னைக் காஞ்சி

வாங்குகடல் குழிப்ப வண்புனன் முகந்து
பாங்குபெற வுயரிய வோங்குமலை யேறி
மன்னுயி ரஞ்ச மின்னுட னுரறி
வரையாது பெய்த மழைக்குலம் போல,
மறைநூற் பொருளுந் திருநெறித் தமிழு
மரும்பொருள் பயப்ப வொருங்குடன் காட்டி,
யுவலைச் சமயிகள் கவலை யெய்தச்

சைவ சித்தாந்தமெய்யொடு கிளர
 அரைமுறை நிறுத்தனை பலநாண் மற்றஃ
 தழுந்துதுயர் கூடக் கழிந்தன்று மன்னே,
 நீறினி தனையுய வீறின தாகி
 யகன்றுநிவந் தொழுகிப் பரந்தநின் னுதலுங்
 கருகி முரிந்த திருவளர் புருவமும்
 பேரரு ணிரம்பு சீர்கெழு விழியு
 முல்லை முகிழன்ன மெல்லிய நாசியுங்
 கொவ்வை யன்ன செவ்விய விதழு
 முருந்தி னன்ன திருந்திய வெயிறு
 நவையறு கன்னற் சுவையின தாகிக்
 குயிலிசை யோடு பயிலுத லுடைத்தாய்க்
 'காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதரு'
 முரையொடு பயின்ற புரையறு மொழியுஞ்
 செறிவொடு தசைந்த நறுவிய கதாப்புங்
 கத்தரிக் கொழுங்கடை யொத்திடு செவியுஞ்
 சரிவோ போல வரியொடு திரண்டு
 பூதிமணி திகழுந் தீதறு மிடறு
 மெழுவெனத் திணிந்து முழுவெனச் சரிந்துபின்
 னெழிலொடு கிளருங் கொழுவிய தோளு
 நான்முக னறியா வான்பொருள் வழக்கு
 முரைமுடிவு கடந்த வீருபொருட் கல்வியு
 மொருவழி யெமக்குத் திருவொடு காட்டும்
 யாழ்துனி யோடு வாழ்திருக் கையு
 நீறு சண்ணித்த நிகரறு மேனியு
 மருளது நீங்க வருளொடு காட்டி
 நாயினு யிழிந்த பேயின மாகிய
 வெம்மையு மாண்ட பின்னை யம்மைப்
 பண்டைய வருவொடு சென்றனை மன்னே,
 நின்னடி சேர்குநர்க் கெல்லந மின்னரு
 டிரிவின்றிச் செய்குவை மன்னே, மருவலர்
 நின்முகங் கண்டொன் றிரக்குவ ராயினது
 வரையாது வழங்குவை மன்னே, யொருகால்
 வெகுண்டிரை யாடுவை யெனினு நகையொடு

மெம்முறு விழுமங் களைவோய் மன்னே,
 தாயினு மெமக்குத் தலையளி புரிந்து
 தந்தையிற் பெரிய தயவினை மன்னே,
 காழியில் வந்த கௌணியக் கன்றின்
 மிகுத்துரை யெமக்குத் தொகுத்தனை மன்னே,
 மறைமுடி வெல்லார் துறைபட நிறுவித்
 குறையற வீந்த குரிசிலை மன்னே,
 மண்ணிடை வாழ்வும் விண்ணிடை வாழ்வு
 மதியாது வைகிய சிதைவறு திருவினை
 சிவன்றிரு வடியே சிவணிய குறிப்பி
 னவமது களைந்த தவமுறு தன்மையை
 கட்புலம் படராது விட்புலம் படர்ந்து
 கண்ணுத நிருவடி நண்ணினை யாயினும்,
 பிரிவுறு துன்ப மரிதரி தாகலின்
 விழிநீ ருகுப்ப மொழியிடை குழற
 வாளுத் துயர மடைது மன்றே,
 குருவே கண்ணே திருவே மணியே
 யறிவின் கொழுந்தே பொறையி னிறைவே
 யெம்முள மமர்ந்த வம்மணி விளக்கே
 புகழின் வடிவே பொலிவுறு மழுதே
 கலையின் றிறனே நிலையுமெ முயிரே
 யுயிரிடை நிரம்பு செயிரறு முணர்வே
 யுணர்வுக் குணர்வே யொப்பிலா முதலே
 யறிவொடு கூடாச் சிறியே முறுதுயர்
 பரிவொடு களைமதி யெனநின்
 நிருவடி நினைந்தொரு வரம்வேண் டவலே.

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

மு ன் ற ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓம்

பதிப்பாசிரியன் குறிப்பு

“சோமசுந்தரக் காஞ்சி”, சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்” என்னும் இவை இரண்டும், எமக்குத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நுண்பொருள்களையும், சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிற் பொதிந்துள்ள அரிய பெரிய தத்துவ உண்மைகளையும், கைம்மாறு சிறிதுங்கருதாது, ஒருங்கெடுத்துப் போதித்து உபகரித்தவர்களும்,—உபகரித்து வருகின்றவர்களுமான,—எம் ஆசிரியர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி - சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால், இற்றைக்குப் பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர், இயற்றப்பெற்றன வாகும். இவற்றுள் முதலாவதான “சோமசுந்தரக் காஞ்சி” என்பது, ஸ்ரீலக்ஷ்மி - சுவாமி வேதாசலம் அவர்கட்குச் சைவ சித்தாந்த நூற்பொருள் செவியறிவுறுத்திய அவர்களுடைய ஆசிரியர் ‘சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்’ ஸ்ரீலக்ஷ்மி - சோமசுந்தர நாயகாவர்கள் சிவசாயுச்சியமுற்ற ஞான்று, சுவாமி யவர்கள் அவர்களுடைய பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்தி அவர்களிடத்து இயற்றிய இரங்கற் பாக்களின் தொகுப்பாகும். “சோமசுந்தரக் காஞ்சி”யின்கண் காணப்படும் பாக்கள் அனைத்தும் ‘தொல்காப்பியம்’ என்னும் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கண நூலின் விதிகளைத் தழுவி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும், செய்யுட்கள் எல்லாம் சொல்லழகும் பொருட் செறிவும் ஒருங்கமைந்து விளங்குகின்றன என்பதையும் இனிதறிந்த வித்துவான்கள் பலர் அக்காலத்திலேயே சுவாமிகளின் கல்வித்திறனைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலின் ‘சோமசுந்தரக் காஞ்சி’யின் உயர்வைப் பற்றியும், அதன் ஆசிரியரின் அறிவாற்றலைப்பற்றியும் யாம் விரித்துக் கூறுதல் மிகையேயாம். இரண்டாவதான ‘சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்’ என்பது ‘சோமசுந்தரக் காஞ்சி’யில் பல குற்றங்கள் காணப்படுகின்றன வென்று,

குற்றமல்லாதவற்றையும் குற்றமெனப் பிறழ உணரும் இயல்புடைய, ஒரு சில போலிப்புலவர் ஆசங்கித்து வெளியிட்ட போலி மறுப்பினை நியாயவாயிலாக மறுத்து ஸ்ரீலக்ஷ்மி - சுவாமியவர்கள் எழுதிய எதிர்ப்புமறுப்பாகும். தென்மயில் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் உள்ள பிரபல வித்துவான்கள் பலர் இவ்வெதிர் மறுப்பினைப் பெரிதும் பாராட்டி யிருக்கின்றார்கள். இஃதொன்றே 'காஞ்சியாக்கத்தின்' பெருமையை இனிது புலப்படுத்தும் என்க.

“சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்” வெறும் மறுப்பு தூலாக மாத்திரம் இல்லை; அதன்கண் இலக்கிய இலக்கண சம்பந்தமான பல அரிய விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆதலின் அது தமிழ் நூற்புலமை நிரம்பிய வித்துவான்களுக்குக் கழிபேருவகை அளிக்க வல்லதா யிருத்தலோடு, தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு முதலாய சங்க நூல்களை ஆராயவிரும்பும் உயர்தர மாணவர்கட்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாயு யிருக்கின்றது. ‘காஞ்சியாக்கத்தை’ முன்னதாக ஒருவர் ஊன்றிப் படித்து விட்டுப் பின்னர்த் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தைப் படிக்கத் தொடங்குவரேல், அவர்க்கு அதிற் காணப்படும் அரிய விஷயங்களும் மிக எளிதிலே விளங்கும். அகப்பொருள், புறப்பொருட் பாகுபாடுகளும், காஞ்சித்திணை, கையறுநிலை, நாபநிலை முதலாயவற்றின் இலக்கணங்களும், ‘ஜனந்தகீ குற்றம்’ என்பதைப்பற்றிய விவரங்களும் பிறவும் இதில் மிகத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பொருளதிகாரப் பயிற்சி குன்றியிருக்கும் இக்காலத்தில், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி செய்ய விரும்புகிறவர்களுக்கு இவ்விஷயங்கள் பெரிதும் பயன்படும். ‘தொல்காப்பியம்’ என்னும் ஞானக் காஞ்சிய அறையைத் திறப்பதற்குக் ‘காஞ்சியாக்கம்’ ஒரு திறவுகோலாகும் என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

இற்றைக்குப் பதினென்கு வருடங்களுக்கு முன்னர்,—அஃதாவது 1901-ஆம் வருடத்தில்,—‘சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கத்தின்’ முதற்பதிப்பு வெளிவந்தது. அதற்கு இரண்டொரு வருடங்களுக்கு முன்னர் ‘சோமசுந்தரக் காஞ்சி’ வெளியாயது. இவ்விரண்டு நூல்களையும் இயற்றிய காலத்தில் சுவாமிகளுக்கு வயது 22 - அல்லது

யின் முதற் றொருதியிலே பிரசுரிக்கப்படும். டிருக்கின்றன. அவ்
விரண்டு கடிதங்களையும், சுவாமிகளின் அனுமதிபெற்று, யாம் இந்
நூலின் இறுதியில் அதுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கின்றோம். அக்கடி
தங்களிலும் அநேக அரிய விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலையில் உயர்வகுப்புத் தமிழ்ப்
போதகாசிரியராய்ச் சுமார் பதினைந்து வருடகால மிருந்தவர்களும்
“சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்” என்னும் மகாசபையை இந்
தைக்கு ஒன்பது வருடங்கட்கு முன்பு ஸ்தாபித்தவர்களும், “ஞான
சாகரம்” என்னும் அரிய தமிழ் மாதப் பத்திரிகைக்கும், “ஓரியண்
டல் மிஸ்டிக் மைன” என்னும் ஆங்கில மாதப் பத்திரிகைக்கும்
ஆசிரியராயிருந்து அவைகளை நடாத்தி உலகுக்கு உபகரித்து வரு
கின்றவர்களுமான ஸ்ரீ ஸ்ரீ சுவாமி வேதாசல மவர்களால் சென்
னைக்குச் சமீபத்திலுள்ள பல்லாவரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும்
“சமரச சன்மார்க்க நிலையம்” என்னுந் திருக்கழகத்திற்கு இப்
புத்தக விற்பனையாற் கிடைக்கும் வருவாயின் பெரும்பகுதி எம்மால்
உதவப்படு மாகையால், தமிழ் அபிமானிகள் இப்புத்தகத்தை அன்
புடன் ஏற்று ஆதரிக்கவேண்டுமென யாம் அவர்களை வேண்டிக்
கொள்ளுகின்றோம்.

இந்நூலை அழகாயும் சுத்தமாயும் அச்சியற்றிக் கொடுத்த
சென்னை வைஜயந்தி அச்சியந்திர காலையாருக்கு யாம் எமது
மனமார்ப்த வந்தனத்தைச் செலுத்துகின்றோம். யாம் மேற்
கொள்ளும் இத்தகைய முயற்சிகளை இனிது நிறைவேற்றி
வைக்கும் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமான் றிருவருளைப் பெரிதும்
பாராட்டி, அவரை மனமொழி மெய்களால் முறையே சிந்தித்து
வாழ்த்தி வணங்குகின்றோம். சுபம்!

தேவகோட்டை, } நாகை - ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்,
15-12-1914. }
பதிப்பாசிரியன்.

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்

முதற்பதிப்பு முகவுரை

எமக்குச் சுத்தாத்துவித வைதிக சைவசித்தாந்த நூற்பொருள் செவியறிவுறுத்தி, இத்தென்னாடு முழுவதூஉம் அச்சித்தாந்த சைவப் பொருண்மா பெல்லாம் வகுத்தெடுத்துக் கொண்டு ^{விரிவுரை} ~~உபத்தியாசம்~~ களானும் நூல்களானும் பலகாற் பலரு முய்யுமாறு வினங்கக்காட்டி ஓர் அரியேறுபோல் யாண்டும் நிகரற் றுலாவிய எங்குரவர் 'சைவசித் தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீமஸீ சோமசுந்தரநாயக வள்ளல் சிவசா யுதையாற்றான்று, அப்பொருந்தகையார் பிரிவாற்றாது எம்மிடை நிகழ்ந்த கையறவு தெரித்த யாமியற்றிய 'சோமசுந்தரகீகர்த்தி' யின்மேல் ஒருகூறு போலிப்புலவன்மார் வழுவுளைந்த போலிமறுப்பு ஒன்று வெளியிட்டனராக, மற்றதனைக் கண்ட எம்மாணக்கர் ஒருவர் அப்புலவர்க்குப் பொய்யறிவு களைந்து பொருளியன் மெய்யறிவு கொளுத்தல் வேண்டியும், அப்பொரு ளறிவின் மாட்சி தெரித்தல் வேண்டியும் ^{அளவையு} ~~தருக்க~~ ^{மேற்கோள்} தூலியையும் ^{மேற்கோள்} ~~பிரமாண~~ ^{மேற்கோள்} துட்பங்களு மிடையிடை யேகொளுவி யொருகோவைப்படுத்துத் தமது ^{தோட்டாட்டி} ~~ஹந்தகா~~ ^{தோட்டாட்டி} ளினிது விளங்கவெழுதிய அரியதோ ரெதிர் மறுப்பினை 'நாகைநீலலோசனி' பிரபஞ்சமித்திரன் 'தமிழ்ப்பிரதிநிதி' ^{சீவனியுடைய} ~~முதலிய பிரபல சாஸ்திரிக~~ ^{பதிப்பு} களிற் பிணைத்தனர். அவ்வெதிர்மறுப்பு ^{நடுநிலை} ~~நிபாணநெறி~~ ^{நடுநிலை} தழீஇ யுரங் கொண்டலாவுதலி னதனைக்கண்ட அப்புலவன்மார் வாய்வானா தடங் கினர். அப்புலவன்மார் இவ்வெதிர்மறுப்பின்மேல் மறுப்பொன்றெ முதின ரெனவும், அம்மறுப்பு~~யும்~~ ^{மேற்கோள்} ~~பிரமாணப் பொருள்~~ ^{மேற்கோள்} காட்டி நிறுவ லாற்றாது 'பிரிதுமொழிதல்' என்னுந் தோல்வி ^{புறம்பு} ~~தகைத்தொடியை~~ ^{புறம்பு} ~~ந்து~~ இகழுணா நிரம்ப நிகழ்த்தி மறுப்பட்டதெனவும் எந்நண்பர் பல ரோடியா மொருங்கிருந்தவழி எம்மெதிரில் 'தமிழ்ப்பிரதிநிதி' ^{தீபா} ~~பதிப்பு~~ ^{தீபா} ~~நிராகிரி~~ ^{தீபா} கூறினாராயினும், அப்போலிமறுப்புத்தானும் இதுகாறும் புறம்போந்திலாமையின், அவர் வெருட்டுணையை ஒரு பொருட்படுத் துவா ^{தீபா} ~~மெய்வெருட்டுணையாக~~ ^{தீபா}.

இனி, இவ்வெதிர் மறுப்பினை ^{அவ்வெளியுடைய} ~~பதிப்பினை~~ ^{அவ்வெளியுடைய} னின்றும் வேறு பிரித்தெடுத்துப் புத்தக வருவனாகத் திரட்டிப் பலர்க்கும் பயன்படு

மாறு புதுவது சில விரித்தெழுதி வெளியிடவேன உள்நூர் வெளி யூர்களிலுள்ள நண்பர் பலரும் எம்மைப் பலகாற் கேட்டுக்கொண்ட மையானும், அவருள்ளும் பூரீயபூரீ நாயகரவர்கள் மாணக்கரும் சிலபெருநான் பெருஞ் செல்வம் வாய்ப்பப்பெற்றுச் சிவபெருமான் றிருவடிமையன்றிப் பிற்தொன்றைக் கனவினு நினைவாத முதிரந்த அன்பருமாகிய திண்டிவனம், சூபாவைஸ் முன்னிச் சங்கராவேல் முதலியாரவர்கள் அதற்கென்றே சில பொருடந்து உட்காரித்தமை னும் அதனை யவ்வாறே செய்தற்கு முயல்வேமாயினேம். இதற் கிடையில் நண்பர் சூ. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமது 'ஞானபோதினி' ^{செவ்வியிடம்} புத்தகத்தினதில் இதனை வெளியிட்டு அதன் வாயி லாகச் சுருங்கிய செலவிற புத்தக மாக்கலா மென்றுணாப்ப, அதற் கிசைந்து யாமிதனை வேறுபிரித் தெழுதிக்கொடுப்பவும், அவர் தாமு ரைத்தவாறு ^{வெளியிடம்} அப்பத்தினதில் இதனை வெளியிடாமற் பெரிதுங் காலந்தாழ்க்கச் செய்தமையின், இதனை யவரிடத்தினின்றும் பெயர்த் துய் வாங்கி வேறு அச்சிதெற்கு நாளாயிற்று. இதுகிடக்க.

இனி, இந்நூலின்கண் நூற்பொருளாராய்வா நினைவராதல்வே ண்டுமென்ப தூஉம், பொருளிலக்கணமாவ திதுவென்ப தூஉம், அப் பொருட்கூறுபாட்டியவினையதென்ப தூஉம், காஞ்சித்திணை, கையறு நிலை, தாபதநிலை, மன்னைக்காஞ்சி முதலியவற்றின் பொருண்மரபு இவ்வாறு மென்ப தூஉம், ஆனந்தக்குற்றமென வொன்று கோடல் போலியாமென்ப தூஉம் பிறவு நிறுத்தமுறையானே தந்து விளக்கு வாம்.

சென்னை, }
1901

நா. வே.

தீருச்சிற்றம்பலம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்

நூலாராய்வாரியல்

அறிவைப் பண்படுத்து விளக்கமுறுவிக்க வேண்டுமென்னும் அவாவுடையா ரெல்லார்க்கும் நூலாராய்ச்சி யென்பது இன்றியமையாது வேண்டப்படுந் தலைமை யுடைத்தாம். தாமின்புறுவது குறித்தாயினும், பொருளீட்டி யைம்பொறியானு நுகரப்படுவன இனிதடைந்து வாழ்வது குறித்தாயினும் பல நூற்பொருளை யுணர்ந்து சேறல் நூலாராய்ச்சி யாகாது. அல்லது, இந்நிலவுலகிற் பலருந் தம்மைப் புகழ்ந்து நன்குமதித்தலையே குறிக்கொண்டு இரவும் பகலும் ஒருவாது பலவும் பயின்று கோடலே யதுவாமெனி னதுவு மன்று ; என்னை ? தம்மினுஞ் சிறந்தாரொருவர் புகழ்ப் பெருக்கமுற்று வாழ் தலை நினைதொறு மனம்பழுங்கி யறிவு திரிந்து மற்றவரோடு மறு தலைப்பட்டு நூற்பொருளைத் திரித்துத் தமக்கு வேண்டியவா றெல்லாங் குற்றங்கூறி யுழிதருவாராகலாற், புகழ்வேண்டுவார் நூற்பொருளாராய்ந்தா ரெனப்படா ராகலினென்பது. இங்ஙனம் புகழும் பொருளும் பெறுவது கருதி நூலுணர்ந்தார் நூற்பொருளாராய்ந்தா ரெனப்படா ரென்பது தந்து எதிர்மறுப்பவே, மற்றது தம்மறிவு பார்த்து விரிந்து திகழுமாறும், தம்மொழுக்கத்தைச் சீருறத் திருத்தி நல்வழிச்செல்லுமாறும், நூற்பொருட்சுவை கண்டு உவக்குமாறு மெல்லாம் வைத்து நடுநிலை திறம்பாது பல நூற்பொருளு நுண்ணிதாக வளந்து ஆராய்ந் துளங்கொளப் பயின்று புலமை ரிரப்புவதாம். அது தான் நல்லிசைப் புலவரானும் பிறரானு மியற்றப்பட்டு ஒன்றோடொன்று தலைமயங்கிக் கிடக்கும் நூற்கலவையுள் நல்லன தெரிந்தெடுத்துக் கோடற்கும் அல்லன வெழுதிதற்கு முபகாரப்படுதன்மேலும், நன்மக்கள் பலரானும் வியந்தெடுத்துப் போற்றப்படுவனவாகிய விழுமிய நூலின்கண் துடப்ப்பொருட் டேர்ந்து தாயின்புறுதற்கும் பிறரின்புறு வகையான் மற்றவைதம்மை யவர்க்கினிது விளக்குதற்குஞ் சிறந்த கருவியு மாவதாம். இங்ஙனம் நூலாராய்ச்சி செய்வாரும்

வேறே, தூலறிவு கொள்வாரும் வேறே பென்பது உணரற்பாற்று. இனி யிப்பெற்றித்தாகிய தூலாராய்ச்சி செய்ய விரும்புவார்க்கெல்லாம் மிகுந்த துட்புணர்வும் பரந்த தூலறிவு முளவாதல் வேண்டும். இந்துட்ப புணர்வுதானும் ஒருவர்க்குப் பிறவியிலே யினிதமைவதன்றி யிடையிலே யரும்பி மலர்வதன்று; அஃது ஒருவன் நன்றாய்கட்டிற் கருக்கொண்டவாறே யவனறிவிற றான் கருக்கொண்டு சிறிது முகிழ்த்துப் பின்னைப் பயிற்சி வயத்தானும் தூற்புலமையானும் முறுக்குடைந்த விரைபரப்பி விரிவதாம். இவ்வருந்தகைமையிற்கையிலேயே வாய்ப்பப்பெற்றா ரன்றி யேனையோ ரதனை யடைதுமென மேற்கொண்டு புகுதல் பெரிது மிடர்ப்படுதற் கேதுவாமென் றொழிக. தூலாராய்ச்சி யென்ப திவ்வாறெல்லா மமைந்து கிடப்ப, அதனியல்பை ஒருசிறிது முணரமாட்டாராகிய இக்காலத்துப் புலவன்மார் சிலர் நடுநிலே யிழந்து தூலாராய்ச்சி செய்யு முகத்தான் மூவேறு வகைப்படுவா ராயினார். அவர்தாம் பொறுமையான் தூலாராய்ச்சி செய்வாரும், புகழ் கருதி தூலாராய்ச்சி செய்வாரும், பகைமையான் தூலாராய்ச்சி செய்வாருமா மென்க.

அவருட் பொறுமையான் தூலாராய்ச்சி செய்வார், ஒருவரொழுதிய தூல் பொருணயஞ் செறிந்து சொன்னுட்பம் பொருந்தி நடைகவின்று விளங்குறாஉம் பெற்றிகண்டு தமக்கு அங்ஙனம் வாய்ப்பப் பெறுமையா லுள்ளமுங்கிப் பொறுமை சுடர வெரிந்து தம்மறிவைக் கதவலின், அதற் காற்றாராய் அப்புலவர் தூலை உண்மையோடு ஆராய்ந்து நலங்கொள மாட்டாமல் அதனுட் குற்றங்கண்டு கூறுவர். இன்பம் பயக்குந் தன்மையவாகிய எல்லாப் பொருள்களும் பொறுமையுடையார்க்குத் துன்பத்தையே பயக்கும்; பிறரிடத்து அரிய சொற்செயல் காணலுறுவராயின் மகிழாது நிரம்பவும் வருந்துவர். பொறுமையின்றி யிருக்கும் அருந்தகையாளர்க்கு நலந்தருவன பலவும் இக்குணமுடையார்க்குத் தீதுசெய்யுமாயின், என்னே! நாம் உலகியற் பொருளை வெறுக்குமாறு. இடர்ப்படு குழியில் வீழ்ந்து தாந் துன்புறுவதற்கு இவர்தா மன்றே காரண ராயினர். இவர் தன்குறைவை நிறைவுசெய்து யாவரிடத்து மன்புடையராய் வாழ வறியாது பிறரைப் புறங்கூறிப் பழித்து வாணனை வாளாது கழித்த லென்னை! என்னை! தமக்குள்ள குறையினை நிரப்புதல் பிறரைப் பழித்தலானும், தம்மை யனவிதப்பப் புகழ்தலானும், தாங் கல்லாத தூல்களைக் கற்று வல்லார்போன்று ஆரவாருஞ் செய்தலானும், தமக்

கில்லாதவற்றையிருப்பனவாகப் பொய்யுரை கிளந்து பிறரை மயங்
கப்படுத்தினாலு மெய்துவதன்று; நல்லறிவுடைய நன்மக்களிடைய
டடங்கி யொழுதி யவர் சொற்சுருங்க நவிலு மரும்பொருட் பகுதி
களை யுளங்கொளப் பலகாற் பழகி யறிதலானும், அவரது நலங்கெழு
மொழுக்கங்களைத் தழுவி யொழுதுதலானும், விழுமிய நூற்பொருள்
களை அறிவு துணுகி யாழ்த்தாராய்தலானும், அங்கன மாராய்தவற்
றைப் பிறருவக்கும் வகையாற் பொலிவு தோன்ற முகமலர்ந் தினிய
வாகச் சொல்லுதலானுமே யெய்துவதாம். இனிப் பொறாமையுடை
யார் தாயின்புறவ தெல்லாம் பிறரிடைக் காணப்படுங் குற்றமொன்
ருளேயாம். பொறாமையுடைய ஒரு புலவரிடத் தொருவன் சென்று
பிறரொருவர் நூலை வியந்து சொல்ல, அக்கணத்தின் அவர் முகங்
கருகி யழுங்குதலும், அந்நூலிலுள்ள சில குறைகளைக் காட்ட
வவர் முகமலர்ந்து மகிழ்தலு மறியவல்லார்க்குப் பொறாமையுடையா
ரெய்து மின்ப மெல்லாம் பிறரிடைக் கண்ட குறைவுபற்றியேயா
மென்பது இனிது விளங்கும். இங்கன மிழிக்கப்படும் பொறமைக்
குணமுடையார்க்கு ஒரு நூற்பொரு ளினிது விளங்காமையானும்,
அப்பொருள் சிறந்து காட்டாமையானும் அவர் நூலாராய்ச்சி செய்
தற்குரியா றல்லர். அவராராய்ச்சி யறிவுடையோரால் வேண்டப்படு
வது உமன்று.

இனிப் புகழ்கருதி நூலாராய்வார் தம்மை மிக்க கல்வியுடையா
ரென்றும் புலமையுடையா ரென்றும் பிறரறிந்து புகழும் பொருட்டு
ஏனைப் புலவர் நூல்களிற் குற்றமாராய்து கூறுவர். இவர் பிற புல
வர்க்குவுறும் புகழெல்லாந் தமக்கே வரல்வேண்டுமெனத் தன்னயங்
கொண்டு பிறர் நலன் நோக்காமையின், பிற ஆசிரியரிடத்து வியந்து
கொள்ளப்படும் நலம்படு பொருட்கூறுபாடுக ளெல்லாம் இருண்
முழைஞ்சிற் புகுத்தித் தாழிட்டு அவரிடத்திருந்த வழுவி ய பொருள்
களை வேறுபிரித் தெடுத்துக் கொணர்ந்து துளங்கொளிப் பகலில்
விளங்கக் காட்டி யின்புறுவாராகலா னவரதாராய்ச்சியுங் கொள்ளற்
பாற்றன்று.

இனிப் பகைமையாற் பொருளாராய்வர், பிறர்க்குந் தமக்குமொரு
காலத் தொருகாரணம்பற்றி யொருபகைமை நிகழ், அதனைத் தம்மகத்
திற் கரந்துவைத்துச் சமயம் வாய்த்துழி யவநூலிற் குற்றங்காணுது
மென்று புகுந்து, குற்றமல்லாதவற்றையுங் குற்றமென விசுழ்த்துநாத்
துத் தம் பகைமை வெளிப்படுப்பர். ஒரு புலவர் ஒரு நூலியற்றினாரா

யின் அவர் தமக்குப் பகைவராயினும், அவரது நூலளவீற் பகைமை கொள்ளாது, அந்நூலிலுள்ள நலங் குறை யிரண்டினையும் ஒருங்கா ராய்ந்து நலங் கைக்கொண்டு குறைவினை விடுத்து நடுவு நிற்பார்தாம் அறிவின் மாட்சியுடையார். இந்நெறி கடந்து பொருளாராய்வார் திறங்க ளெல்லாம் போலியா யொழிதலின், அவையு மறிவுடை யோரார் கொள்ளப்படா.

இனி, யிம்முத்திறத்தாரு மொழிய வேறுவகையா னூய்ச்சி செய்வாரு முளர். அவர் நட்பின் மிகுகொண்டு நூலாராய்வாரும் செந்தமிழ் மொழியிற் தமக்குள்ள அன்பின்பெருக்கால் அம்மொழிச் சிறப்பினைப்போற்றிக் கோடற்பொருட்டு நூலாராய்வாருமாம். அவ ருண் முன்னையார் தம்முயிரினைய நண்பரெழுதிய நூலிற் குற்ற முள வாயினு மவற்றைப் பாராது குணஞ் சிறியவாயினும் அவைதம்மைப் பெரிதெடுத்துப் புகழ்ந்து கூறுவா ராதலானும், பின்னையாருள் ஒரு சாரார் பழைய தமிழ் நூல்களே சிறந்தன; பிற்காலத்தாரா லியற்றப் படுவன வெல்லாம் மறுக்கிளர்ந்து நெறிப்படாதனவா மென்று கூறு தலானும், பிறிதொரு சாரார் செந்தமிழ் மொழிக்குச் சிறுமையாமாத லாற் பிற்காலத்தார் நூல்களிற் குற்றமாராய்ந்து அவற்றைத் தூய்மை செய்வாமெனக் கொண்டு அவ்வாறு புரிதலானும் இவர்தாமும் உண் மையாராய்ந்தா ரல்லரென விடுக்க. இவர் தொல்லாசிரியரென் றவர் நூலிற் குற்றங்காணு தொழிதலும், இவர் புதுவரென் றவாநூலிற் குணங்காணு தொழிதலும் உண்மையாராய்ச்சி செய்வார்க்கு ஏவாதன வாமென்பது கடைப்பிடிக்க. இதுபற்றியன்றே திருவருட் பெருஞ் செல்வராய் விளங்கிய ஸ்ரீமத் - உமாபதி சீவாசாரிய சுவாமிகள்,

“தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று

தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த

நன்மையினார் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க

நவையாகா வெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்

தன்மையினார் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர்

தவறுநலம்பொருளின்கட் சார்வாராய்ந்தறித

வின்மையினார் பலர்புகழி லேத்துவரே திலருந்

றிகழ்ந்தனரே லிகழ்ந்திடுவர் தமக்கெனவொன் றிலரே.”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவா ராயின ரென்பதூஉ மென்க. ஈண்டெடுத்துக் கூறிய இவ்விருவேறு திறத்தாரும் மிகச் சிலராத லால், ஆராய்ச்சி செய்தற்குரிய ரல்லாரென யாம் பகுத்தெடுத்துக்

கொண்ட முத்திறவரு ஷடக்காது வேறு கூறினும். அல்லதூஉம் இவ்விரு திறத்தாரும் அம்முவரைப்போல் தீய கருத்தா ஞராயாமை யானும் வேறு சொல்லப்பட்டன ரென்றுணர்க. இது கிடக்க.

இனி நடுநின்றுள்ளவா றுராய்ச்சிசெய்வா ரினையாதல் வேண்டு மென்ப துடன்பாட்டானு மொருசிறிது காட்டுதும். இவர் பரந்த நண்ணுணர்வும் பரந்தநூலுணர்வும் கருணையும் பொறையும் சீலமு முடையவராய் உலகிற் குபகரித்த லொன்றையே குறிக்கொண்டு தாமாராய்தற் கெடுத்துக்கொள்வது தொல்லாசிரியர் நூலாயின், அத னுட்பொதிந்து கிடக்கும் அரிய மறைபொரு ணுட்பங்களை யாழ வாராய்ந் தெடுத்தெடுத்து அறிவுடையோர் பலருங் கழியுவகை கொண்டு வியக்குமாறு பாகுபடுத்தமைத்து இனிது விளக்கிப் பின் வழுக்க ஞளவாயின் அவற்றையு மெடுத்துக்காட்டிப் பின்னவ் வழுக்க ளைக் காரணஞ் சொற்றோறும் விளங்க அமைத்து முடித்தலும், பிற் காலத்தார் நூலாயின் அவைதம்முட் கிடந்த நலங்களையும் அரதன மணி பொறுக்கி யரும்பொற் நகட்டிற் குயிற்றிப் பொலிவடையச் செய்தல் போற் றிறம்படக் காட்டி, வழுக்க ஞளவாயின் அவற்றை ஆக்கியோர்க்கு எவ்வாறு எடுத்துக் கூறினா லவர் மனம் வருந்தா ரென்று தெரியுமோ அவ்வாறெல்லாம் நயம்பட இன்சொற்களா லினிது விளக்கி யவரையு மவநூலையுந் திருத்திப் பெருக்கி, இங்ங னஞ்செய்வுழி யெல்லாம் அவ்வாக்கியோரினும் தம் புலமை சிறிதென் பது குறிப்பானும் வெளிப்படையானும் புலப்படுத்தி யுலகிற் குபக ரித்தலு மேற்கொண்டொழுக்கற்பாலார். இங்ஙனமாராய்ச்சி செய்தலா லுலகம் பயனெய்தத் தமக்குப் பெரும்புகழ் வருதல்லாமலும், பிற் காலத்துப் புலவரும் நூலெழுதுதற்கண் மனவெழுச்சி மிக்கு அரும் பெறனால் பலவியற்றி நலம் பெருக்குவர். இவ்வாறன்றி யொருவர் நூலிற் குற்றமே யாராய்தல் அவர் மனவெழுச்சி களைந்து உலகிற் குத் தீங்கு பயப்பதாமன்றி வேறென்னை? “அரியகற் றுசுற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா லின்மையரிதே வெளிது” என்னுந் திருவாக்குண்மை யறிய வல்லார்க்கு முழுமுதற்பெருங்கடவுளாகிய சிவபெருமானையும் அவனருள் வழிப்பட்ட மெய்யடியானாயு மொழித்து ஒழிந்த பசுவரு க்கங்க ளெல்லாங் குற்றஞ்செறிந்த புல்லிய பிராணிகளையா மென்ப திளிது புலப்படும். இதுபற்றியன்றே ஆங்கிலநூலுள்ளும் * தீரை டன் என்னு நல்லிசைப் புலவர் ‘பிழைகள் உள்ளீடில்லாத தரும்

பைப்போல மேன்மிதக்கு மாதலால் அரிய 'மணிமுத்து வேண்டுவார்
உள்ளருவி றழைந்து தருவுக' என்றதூஉம், *அடிசன் என்னு
மாசிரியர் 'ஒரு தூலிலுள்ள நலங்களையே பெரிது மாராய்ந்து அமை
த்து வழுவிய பொருள்களை யாராயாது விடுதல் தலைமையாம்.' என்
றும் 'வழுவாராய்ந்த விடத்தும் அத்தன்மை களைத் ததனை யாக்கிக்
கோடல் தூலாராய்வார்க்குக் கடமையா' மென்றுங் கூறியதூஉ
மென்க. இன்னு மிதனை விளக்குதற்கு ஒருதாரணங்கிரேக்கரென்னு
நன்மக்களிடத்து வழங்கும் ஒரு பழங்கதையினும்காட்டுதும்; — தூலா
ராய்வாரொருவர் ஒரு புலவரெழுதிய தூலிங்கிடந்த குற்றங்களை அரி
தினாராய்ந்து அவை தம்மைத் தொகுத்து அழகிய† அப்பாலோ என்
னுங் கடவுளுக்கு அடியுறை கொடுப்ப, அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட
அக்கடவுள் குற்றிய நெற்பொதி யொன்றை யவருக்கு ஈந்து 'இம்
மழுக்கலிலுள்ள முழு வெள்ளரிசியையும் உமி தவிட்டினையும் வேறு
பிரித்து ஒருபுற மிடுக' என்று பணித்தனர்; அக்கட்டளைப்படியே
மிகமுயன்று செய்து அவாதனை யக்கடவுளுக்குத் தெரிவித்தலும்
அவர் அந்நூலாராய்வார்க்கு உமி தவிட்டை மீந்து 'உனக்கு விருப்ப
மாவ திவையென்பது நீ தந்த அடியுறையாலியாம் அறிந்துகொண்ட
மையி னிவற்றை எடுத்துச் செல்க' வென விடுத்தனர். இதனாற்
குற்றமே யாராய்வார் பெறும் பயனினிது அறிவுறுக்கப்படுதலின்,
அவைதம்மை ஒருதலையான் நீக்கி நலங்கொளலே சிறந்ததென்
றுணர்க. இது கிடக்க.

இனி யிக்காலத்தி லிச்செந்தமிழ் நாட்டில் ஒருசில போலிப் புல
வன்மார் தொல்லாசிரியராய் வியற்றப்படுவனதாம் நூல்கள்; அவைதாம்
வழுவில; பிற்காலத்தாராற் செய்யப்படுவன வெல்லாம் மறுப்பொதிந்
தனவா மெனக் கூறுவாரும், புதிய நூல்களி னெல்லாம் குற்றமே
யாராய்தமெனத் திரிகுவாரும், ஒருவரிடத்துச் சிறந்த வொழுக்க
மும் உயர்ந்த தூற்புலமையுங் காணி னெம்முளம் பொருதென்
றவரிடத்துப் பகைமை கொண்டு அவர்நூலிற் குற்றங்கண் டொப்பா
மென மடிதற்றுநிற்பாரும், ஒருவர் புகழொளித்திகழ்குன்றின் குவட்
டினின்றி பொற்புற்று விளங்க யாம் இழிவுறு படுகரிற் கிடந்து
பருவாசெய்தவமோ வென்று மற்றவர்மே லிகழுரைப் பகழி சிந்திக்
கலாம் வீளைத் துழிதருவாருமாய்ப் பலவேறுபட்டுச் சிதர்ந்து போயி
னர். இவரிங்நன் தம்முளே பெரிது மிகலி யொழுதலாற் கல்லி

வளஞ் சுருங்கிச் செந்தமிழ்த் தென்னாடு திருத்தமுறாது பொலிவு
குன்றிப்போம். அந்தோ! அந்தோ! இவர் தன்மையிருந்தவாறு இரங்
கத்தக்க தொன்றும். இதனா லீவாடைவதூஉம் பெருங்கேடன்றிப்
பிறிது படுவதின்னு அருந் தமிழ்ப் புலவீர்! இப்பொருந்தாச் செய
லொழிமின்! புகழ் பொருண் முதலியவற்றை ஒருசிறிதும் பாராது
நீவிரீட்டும் பொருளளவி னுள்ளந் திருந்தி நிரம்ப லுவந்து பிற மக்
களுக்கு தும்மா லியன் தவா றுதவிபுரிந்து ஒழுதலைக் கடப்பாடாகக்
கொள்ளுமின்! ஏதிலார் புகழ் பொருளெய்திக் களித்து வாழ்தலைக்
கண்டு நீவிரு மவரோ டளவளாய்க் களிமின்! பண்டைக்காலத்திருந்த
பரணர், கபிலர், பெருஞ்சித்திரனர் முசலிய புலவரைப்போற் கௌ
ரவமாக நன்னெறிச் சென்மின்! யாமிவை கூறியதுபற்றி எம்மீது
வெகுளன்மின்! நிற்க.

இனி தூலாராய்வாரிய லீவ்வாறெல்லா மொருபுற மமைந்து
கிடப்ப அவை தம்முள் ஒன்றுதானு மறிந்துகொள்ளும் மதுகையில
ராகிய ஒருசில போலிப் புலவன்மார் யாமியற்றிய சோமசுந்தரக்
காஞ்சியிற் குற்ற மாராய்தமெனப் புகுத்து, பகைமை அழக்காறு
முதலிய விழிகுண வயத்தா னறிவு மருண்டு குற்ற மல்லாதவற்றைக்
குற்றமென முறைபிறழ்க் கொண்டிரைத்திட்டார். அவர் குற்றமா
ராய்ந்ததுபோற் குணஞ்சிறி தாராய்ந்து மறுத்திலாமையான் அவர்
உள்ளவா றாராய்ச்சி செய்தற் குரிமையுடையா ரல்ல ரென்பதூஉம்
அவரொரு போலிப்புலவ ரென்பதூஉ மறிவுடையார்க்கெல்லாம் புல
னாதலின், அவரொழுதிய குற்றங்கண்டு பிறர் மயங்காமைப் பொ
ருட்டு நிறுத்த முறையே யவற்றை யாராய்ந்து பரிகரித்திடுவாம்.

பொருளிலக்கணம்

இனிப் பொருளிலக்கண மென்பது, மக்களுயிர்க் குறுதியென
நல்லறிவுடைய தொல்லாசிரியர் வகுத்தெடுத்துக் கொண்ட அறம்
பொரு ளின்பம் வீடென்பனவும், இந்நாற்பகுதியினு ட்டங்கி யடங்
குவனவாகிய * “முதல்கரு வுரியும், காட்சிப் பொருளுங் கருத்துப்
பொருளும் அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும் பூதமும், அவற்றின்
பகுதியாகிய இயங்கு திணையும் நிலத்திணையும் பிறவு” மாகிய பொ
ருண் முழுவதூஉம் ஒருக்கெடுத்துக்கொண் டவற்றைக் கூறுபடுத்
துணாத்து விளக்க முழுவதாகிய விழுமிய தூலாம். இதுதான் செந்

தமிழ்த் தனி மொழியிலன்றி வேறு பிறபாடைகளி் லித்துணை நுண் ணிதாக மதிவளம் பெருக்கி யெழுதப்பட்டதூஉ மின்று; அதனை யாராயுதல்களுங் கிடையா. இதனாற் பண்டைக் காலத்துத் தமிழாசிரியர் துட்ப வறிவும் பார்த வுணர்ச்சியும் உலகிய லறிவும் நன்றறிவு றுக்கப் படுதல் காண்க. இனி, அங்ஙனம் விரிந்து கிடப்பனவாகிய நுண்பொருட் பரவையெல்லாந் தமிழ்தூன்மரபு பற்றி யாராய்து மென மனவெழுச்சி கொண்டு புதுவார்க்குச் சுருங்கிய வாழ்நாளும் பெருகிய பிணியு முண்மையின், பெருந்தவத் தொல்லாசிரியர் அருட் குறிப்பு நிகழ வவர்க்கவற்றைச் சுருங்க வறிவுறுத்துவார், அப்பொருட் பரவையை யிரண்டு கூறு படுத்து அகத்தினை, புறத்தினை யெனப் பெயர் நிறீஇ, அப்பகுதி யிரண்டனு ளுலகியற் பொருண் முழுவதூஉம் பிறவுஞ்செறியத் துறுத்து விளக்குவாராயினர். இங்ஙனம் பொருளிய நெறிக்கு மிலக்கணங்க ளெல்லாம் முடிய வெடுத்துக்கொண்டு முன்னொடுபின் மாறுகோளின்றி வரம்பு குறித்துரைக்கு தூல், முற்றத் துறந்து முழுத்தவ மெய்தி முழுமுத லறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனாரா லியற்றப்பட்ட டுள்ள தோல்காப்பியம் ஒன்றுமேயாம். இதன்றிற மீண்டு விரிப் பிற் பெருகுமாதலா லீண்டைக்கு வேண்டு மளவே தந்து நிறுத்தி வேறுசெல்வாம்.

அகப்பொருள்.

இனி அவற்றுள், அகப்பொரு ளென்பது * “ஒத்த அன்பா ளெருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்ன ரவ்விருவரு மொருவருக் கொருவர் தத்தமக் குப் புலனாக இவ்வா றிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள் ளத் துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருள் ” கருதி நிற்பதாம், இங்ஙனம் புறம்படுதலின்றி யுண்ணிகழுமொழுக்கத்தினைப் பலவாறு கூறுபடுத்து விளக்குவதாகலி னிதனை அகத்தினை யென்றும் வழங்குப. இதனைக் களவொழுக்க மெனவுங் கற்பொழுக்க மெனவும் பகுத்தெடுத்துக்கொண்டவற்றிற்குக் கைகோளெனப் பெயர்நிறீஇ தூல்கள் விளக்குமாறுங் காண்க. இவ்விய லறிந்தார்க்கன்றி யேனை யோர்க்கு அறிவுப் பொருளாகிய ஆன்மாவின் கணிகழும் பஃறலைப் பட்ட வுணர்வுகளி னியனுண்மை யறிதல் செல்லா தென்பதூஉம்,

இது பற்றியே ஆங்கிலநூலாரும் பிற்காலத்தில் Psychology என்னும் அகப்பொருணூலைக் குறிக்கொண் டாராய்ந்து கொள்வாராயின ரென்பதூஉம் உணர்ந்து கொள்க. இனி வடநூலாசிரியர் தாம் வேறு பகுத்துக்கொண் டிரைக்கும் அறமுதலிய நால்வகை யுறுதிப் பொருள்களு ளிவ்வகப்பொருணூல் எதன்பாற் படுவதெனின், இஃ தின்பப் பகுதியினையே துதலி யாராய்தலி னவ்வின்பப் பொருட் கண்ணதா மெனவும் ஏனைப் புறப்பொருணூல் அறம் பொருள் லீடாகிய ஏனை மூன்றையு மொருங்காராய்தலி னப்பொருட் கண்ணதா மெனவும் பொருளிலக்கணம் வல்லா ரெல்லாரு மினி துணர்வ ரென்க. அல்லதூஉம் இன்பமேயன்றி யேனைப் பொருள்கள் அகத் தேகரந்து படுக்கப்படும் நீரவல்லவாய்ப் புறம்படுதல் காண்மொதலானும், இன்பப்பொரு ளொன்றுமே உரை வரம்பு நிறுத்திப் பிறரு ணருமா றுரைப்ப வாராமையானும், செய்வப்பலமை நக்கீரனார், நச்சினுர்க்கினியரை யுள்ளிட்ட ஆசிரியன்மா ரெல்லாரு மிங்ஙனமே கூறுதலானும் இன்பம் அகப்பொருணூலினும் ஏனை மூன்றும் புறப் பொருணூலினும் வைத்தாராயப்படுமா மென்பது கடைப்பிடிக்க. இன்னு மிவ்வகத்தினை துண்பொரு ளெல்லாம் இறையனாகப் பொருள், தோல்காப்பியம் முதலிய விரிந்த நூல்களிற் காண்க.

புறப்பொருள்

இனிப் புறப்பொரு ளென்பது * “ஒத்த அன்புடையார் தாமே யன்றி யெல்லார்க்குத் துய்த்துணரப் படுதலானும், இவை யிவ்வா ரிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும், அறம்பொருள்வீடென் னும் மூன்று பொருள்களை துதலி தவலுவதாம். அதுதான் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென ஏழு பகுக்கப்பட்டு, வெட்சி முதல் வாகை யீறாகக் கிடந்த கீந் திணையுள் அறக்கூறுபாடு பொருட்கூறுபாடுகளும், காஞ்சித்திணை யுள் அவற்றது நிலையாமையும், பாடாண்டிணையுள் மக்களாயுங் கடவுளரையும் பாடுதற்கண் வரும் பொதுவியற் பொருட் டொகையும் முறையுள்வைத் தாராயப்படும். இனி இவற்றின் பரப்பெல்லாம் தோல்காப்பியம், புறப்பொருட் பன்னிருபடலம், இதன் வழி நூலாகிய புறப்பொருள் வேண்பா மாலை முதலிய நூல்களிற் கண்டு கொள்க. புறப்பொருட் பன்னிரு படலம், புறப்பொருள்

* நச்சினுர்க்கினியம்.

வெண்பா மாலையாகிய இரண்டுநூற் பொருள்களும் ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார் பொருளியலோ டொருசில விடங்களிற் சொன்மாத்திரையின் மாறுகோ ஞ்றுவதுபோற் றேன் றுதலைக் கண்டு மருண்டு பொருளிய லறிவு வாய்ப்பப் பெறாதார் சிலர், அவற்றின் பொரு ணுட்ப முணர்ந்து பொருத்த மாட்டாமையிற் பெரும் பேதுற்றுத் தமக்குத் தோன்றியவா ரெல்லாங் குழறுபடக் கூறுவர். அற்றேல், ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனார் புறப்பொருளை எழுவகையாகப் பிரித் துக்கொண்டிலக்கணங் கூறுநிற்ப, மற்றதனொடு மீலந்து புறப்பொ ருட் பன்னிருபடல முடையாரும், வெண்பாமாலை யுடையாரும் அதுதன்னைப் பன்னிரண்டுகூறுபடுத் திலக்கணங் கூறுமாறென்னை யெனக் கடாவுவார்க்கு, நிரைகவர்தலும் அதனை மீட்டலும் வெட்சித் தீணையாமென நிறுத்திய ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரொடு நிரை கவர்தலு மீட்டலுமாகிய அவ்விரண்டு வினைக்கும் 'வெட்சி' 'கரந்தை' யென வேறுவேறு பெயர் நிழீஇக் கூறிய ஏனை யாசிரியருரை முர ணுறு மென்றல் சொன்மாத்திரையே யன்றிப் பொருள் வேறுபா டின்மையானும், அந்நூற்பொரு ளெல்லாம் மலைவற வொருங் குணர் ந்த ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் "இவை யிங்ஙனம் வேறுபடினும் புணர்ச்சி முடியும் சொன் முடியும் பொருண் முடியும் வேறுபடா மையின் மரபுநிலை திரியாவாயின. இவ்வுண்மை யுணராதார் பன் னிருபடலம் முதலிய நூல்களை வழீஇயினவென் நிகழ்ந்து, பன் னிரு படலத்தன் வெட்சிப்படலந் தொல்காப்பியனார் கூறிய தன் றெனத் தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டிய வாறே கூறுப" என்று நோல்காப்பியப் பாயிர விநுத்தியீ லோதுத லானும் அந்நூல்க ளிப்பொருட் பரப்பெல்லாம் ஒருவழிக் கொண்டு நிறுவி விளக்குதற்கண் ஒரு கருத்தினவா மென்று விடுக்க. இதுகா றும் பொருளிலக்கண வரலாற்றுள் ஈண்டைக்குப் பயன்படுவன சில தந்து காட்டினும். இங்ஙன மெழுதிய விவை 'மற்றொன்று விரித் தல்' போற் றேன்றினும் பொருளிலக்கணப் பயிற்சி குன்றிய விக் காலத்தி லிவ்வெதிர் மறுப்பினை யுணர்வா ருண்மைப்பொரு ளொளி துணர்ந்து கோடற்பொருட்டிங், இவ்வெதிர் மறுப்பின்கண் ஆண் டாண்டித் தர்க்கஜெடிலமாக நடந்துசெல்லு நெறிக் கிடையே எடுத் துக் காட்டுதற் குபகாரப்படுதற்" பொருட்டிங் 'முன்மொழிந்து கோடல்' என்னும் உத்தியா னிங்ஙன மெழுதினமென்ப துண்மையா னோக்குவார்க் கெல்லா யினிது விளங்குமாறவி னேனையார் கூறு

முரையை யொரு பொருட்படுத்தா மென்றொழிக. இனி அப போலிப் புலவர் வரைந்து விடுத்த போலி மறுப்பினை முறையே யாராய்ந்து செல்வாம்.

காஞ்சித்திணை

இனிக் காஞ்சித்திணை யென்பது உலக நிலையாமை புலப்படுக் கும் ஒழுக்கமாம். அதுதா னுலகியற் பொருள் கொண்டவரும் நிலை யாமைக் குறிப்பின்கண் வருவதூஉம், அந்நிலையாமைக் குறிப்பேது வாக வுலக வொழுக்கத்தி னுவர்ப்புத் தோன்றி வீட்டிய நெறியறிந் துறுதி கூடொ றறிவுறுத்தற்கண் வருவதூஉம், * “வீடுபேறு நியித்த மாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் சான்றோர் சாற்றங் குறிப்பின்” கண் வருவதூஉ மென்னும் பாகுபாட்டான் மூன்றாம். இம்மூன் றும் உள்ளடங்கப் ப் “பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானு, கில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாகுங் கூறுவா ராயினர். இதனுண்பொரு ளெல்லாம் ஆசிரியர் நச்சினர்க் கினியர் அச்சுத்திரத்திற் குரைக்கும் விழுமிய நல்லுரைக்கட் கண்டு கொள்க. இவ்வாறு இததிணைப் பொருட் பாகுபாடும் பிறவும் அறிவுடையார்க் கெல்லா மினிது விளங்கிக் கிடப்ப, அவற்று ளொன்றுதானு மறிய மாட்டாராய் அவ்விலக்கணப் பொரு ளெல்லா மொருங்கு நிரம்பி முதிரப் பெற்ற பேரறி வுடையீர் போலப் பெரிது மிறுமாந்து மயங்கி யெதிர் புகுந்து நின்று காஞ் சித்திணை ‘அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமும் பற்றி யுரைத்தலா லஃதிரு வகைத்து’ என்று அதற்குப் பாகுபாடு கூறினீர். இங்ங னம் ஓராசிரியரு முரைப்பக் கேட்டிலம். வீடேதுவாக நிலையாமை யுணர்தலும், நிலையாமைக் குறிப்பேதுவாக வீடுபே றறிவுறுத்தலு மென்னு மிரண்டனுட் பின்னதாகிய நிலையாமைக் குறிப்பை யிரண்டு கூறுபடுத்துக் காட்டுதற் பொருட்டு ஆசிரியர் - நச்சினர்க் கினியர் “வீடேதுவாக வின்றி நிலையாமைக் குறிப்பேது வாகலங் கொள்க. இஃது அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமும் பற்றி நிலை யின்மைக் குறிப்புப் பெற்றும்” என்று கூறினா ரன்றிக் காஞ்சித் திணையே யவ்வாறு பகுக்கப்படு மென்று யாண்டு முரையாமையா னும், வாகைத் திணைப் பகுதியாகிய † “அறிவன் றேயமுந் தாபதப்

* நச்சினர்க்கினியம். † தொல் - புறத்திணையியல். எஅ.

‡ தொல்-புறத்திணையியல் - எடு.

பக்கமும்” பற்றிக் காஞ்சித் திணையைப் புகுத்துக்கோடு மென்றல் பொருளிலக்கண மறியாதார் குழறுபாட் டிரையா மாதலானும், நீவிர் புத்திப் பிரம்சம்கொண்டு பகுத்த அவ்விரண்டனுட் சோமசுந்தரக் காஞ்சி எதன்பாற் படுவதெனக் கடாவுதல் போலியா மென்றொழிக.

இனி ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரும் நச்சினூர்க்கினியருங் கூறுமாறு கிடக்க, காஞ்சித் திணையை அறிவன்றையமும் தாபதப் பக்கமுமென விரண்டாகப் பிரித்துக் கோடலே பொருத்த முறுவதா மென்றுரைக்க ஒருப்படுவீராயின், மறக்காஞ்சி, பேய்க்காஞ்சி, வஞ்சினக்காஞ்சி, தோடக்காஞ்சி, தாங்கநும்பையுள், முதுபாலை முதலியவும் பிறவும் யாண்டடங்கு மெனக் கடாவுவார்க்கு இறுக்க லாகாமையின், அவ்வாறு கூறுதலும் அவ்வியாத்தி அசம்பவ தோடங் களுக் கிடனா மென்ப தினியேனு மறிந்து கொள்க. அற்றேல், நீவிர் கூறிய அம்முத்திறப் பகுதியில் அச் சோமசுந்தரக்காஞ்சி எதன்கட் படுவ தென்று உசாவுவிராயிற் கூறுதும். வாளா துலகியற்பொருணி லையாமை மாத்திரையே கிளந்து கூறுதலிற் ‘சோமசுந்தரக்காஞ்சி’ உலகியற்பொருள் கொண்டுவரும் நிலையாமைக் குறிப்பினைக் காட் டிங் காஞ்சித்திணையின்பாற் படுவதாம். இதற்கு, “மாற்றருங் கூற் றம்” என்னுஞ் சூத்திரவுரை முகத்தில் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் “இது முற்கூறிய காஞ்சித்திணை வீடேதுவாக வன்றி வாளாது நிலை யின்மை தோன்றக் கூறும் பகுதி கூறுகின்றது” என்று தெளிய வெடுத்துக் கூறுதலே சான்றாமாகலின், இதுதானு முணரமாட் டாது நீவிர் பெரியதோர் ஆரவாரஞ் செய்தது தலையாய வறிவினோ ரெல்லாரானும் “மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் நெளியாத பித்தன்” என்றெள்ளி நடையாடற் கேதுவாமென் றொழிக.

இனிக் காஞ்சி யென்பது உலகியற் பொருட்பெற்றி தேர்ந்த நல்லிசைப் புலவர் அநனியல்பு அறியமாட்டாதாரைத் தெருட்டி அவர்க்கு வீடுபேற் றுறுதிப் பயனையும் அதனை யெய்துதற்கு வேண் டிங் கருவிகளையு மொழிந் துறுதிபயக்கு மொழுக்கமாகலின், “என் குருவே என்று விளித்துக் குருவுக்கு மிஞ்சிய சீடர்போல அவர்க்குக் கூறிய தென்னும் முடியும்?” என்று இடக்கருரைகளை மேன்மேற் தலைப்பெய்து வினாவினீர். மேலே, காஞ்சித்திணை யென்பது முத் திறப்பட்டு உலகநிலையாமை கூறுவதூஉம், அதுகொண்டு வீடுபேற் றுறுதிப்பய னறிவுறுப்பதூஉம், வீடுபேறு நிமித்தமாக உலகநிலை யாமை புலப்படுப்பதூஉமெனப் பெயர்பெறுமா மென்பது இனி

தெடுத்து விளக்கினா மாதலின், அம்முகூற்றுள் உலக நிலையாமைக்கட் படுவதாகிய 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யை வணைப் பகுதிகண் மயங்கப் படுத்து அவ்வாற்றா னதனை வழுவடைத்தெனக் கூறுதன்மேலும், அதனாசிரியனையு மிழித்துக் கூறுவான் றலைப்பட்டது துமக்குப் பெரிதும் ஏதமாய் முடிந்தது காண்க. அற்றன்று, உலக நிலையாமை தேர்ந்த தவமுது மக்கள் பிறர்க்கு வீடுபெற்றுறுதிப் பணறிவுறுத்துதலே காஞ்சித்திணைப் பொருளென்பீ ராயின், அதுவே நியாமக மென்பதற்கு நீவி ரெடுத்துக் காட்டிய பிரமாண மியாது? யாவ் கூறியதே நியாமகமென்பிராயின், நீர் தழுவிக் கொண்டிராத் தூஞ்சிக்காஞ்சி, தாங்கநும்பையுள், முதுபாலை என்பவற்றிற் செல்லா மென்சொல்ல வல்லீர்? இவற்றை யுய்த்துணரவல்லார்க்கு தும் வாய்மொழியே தும் முரணையறுக்குங் குலிசப் படையாய் முடிந்திடலின், தும் மாரவார விகழரை யெம்மையென்செய்ய வல்லும்? துமது மேற்கோளைத் தாங்குந் திண்ணி வெழுவெனக் கனவுகண்டு நீவிரெடுத்துக்காட்டிய மதுரைக்காஞ்சியே துமக்கிஷ்ட விகாதஞ் செய்து நாம் மேலே விரித்து விளக்கிய முக்கூற்றுக் காஞ்சித்திணையுள் ஒன்றன்கட் பரேவங் காஞ்சியாய் முடிதலின், அஃதெமது மேற்கோளையே மேன்மேலும் வலியுறுத்துங் கருவியா யமைந்தவாறு காண்க. இங்ஙனம் விரிந்த காஞ்சித்திணைப்பொருட் பாகுபாடறியாது நீர் குழறிய புறங்கூற்றுரைகள் ஆசிரியர் - நச்சினூர்க்கினிய ருரைப் பொருளொடு பிணங்கி ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனுர்க்கு மறியாமை யேற்றுதலின் தும்மோ றெரயாடுதலும் எமக்குப் பெரியதோ ரிழுக்காமென் றெழுக.

கையறுநிலை

இனி, நீவிர் கையறுநிலையைச் சுட்டி வழுவப்பட மொழிந்த குழறுபாட்டுரையிய லொருசிறி தாராய்ந்து செல்வாம். "மையன் மாலையாங் கையறு பிணைய" என்னும் புறநானூற்றுக் செய்யுளிற் போலக் 'கையறுதல்' என்பது 'செயலறுதல்' என்னும் பொருட்டாம்; எனவே, செயலறுதற் கேற்ற காரணத் தோன்றியவழி ஒருவன் கையற்று நின்ற தன்மை கையறுநிலையாம். இனி, அந்நிலையைப் புலப்படுத்துக் கூறுவதாகிய செய்யுளும் அப்பெயர்த் தாயிற்று. என்றிங்ஙன மெல்லா மிச்சொன்னிலையை துணுகி யாய்ந்திடின், ஒருவன் கையற்றுக் கூறுவன வெல்லாங் 'கையறுநிலை' யாதற்

கேற்குமாமென்பதூஉம், அக்கையறுநிலைநான் றேன்றுதற்கு முன்னிகழுவ் காரணம் ஆண்பாலாதல் பெண்பாலாத லவ்விருவரு மொருங்கேயாத லிறந்து படுவதா மென்பதூஉம், இங்ஙனம் வரையறை யின்றிக் கையறுநிலை தோன்றுதற் கேற்ற காரண முள்வழி யெல்லாம் அது தோன்றுமென்பது பற்றியே புறநானூற்றுரையா சிரியர் “இனி நிலைந் திரக்க மாகின்று” என்னுந் தோடித்தலை விழுத்தண்டினர் பாடிய செய்யுட்குறிப்புரையில் “இளமைகழிந்து இரங்கிக் கூறுதலான் இதுவுங் கையறுநிலை யாயிற்று” என்றுரை கூறின ரென்பதூஉ மினிது விளங்கும். இது கிடக்க.

அங்ஙன மச்சொன் னிலையை நுணுகி நோக்கும்வழி வரையறை யின்றி யஃதங்ஙனம் பொருள்படுதற் கேற்குமாயினும், ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் * “கழிந்தோர் தேஎத் தழிபட ருநீஇ, யொழிந் தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்” என்று வேறு அதனைப் பிரித் தெடுத்துக் கொண்டு பெண்பா லதிகாரப்பட்டு வருகின்ற விடத்து வைத் தோதிராகலான், அம்முறைபற்றி ஆண்பாலும் பெண்பாலும் ஒருங்கு தஞ்சிய வழியே ‘கையறுநிலை’ கூறப்படு மென்பது பெருமோ வெனின்; - பெருமன்றே, என்னை? மூன்று கூறுபடுங் ‘கையறுநிலை’ யுட் பெண்பாலு மாண்பாலு மொருங்கு தஞ்சிய வழித்தோன்றுங் ‘கையறுநிலை’ மாத்திரையே கூறியதன்றி, அத னாற் பெண்பாலு முடன் தஞ்சியவழித் தோன்றுவ தானன்றே ‘கையறுநிலை’ என்னும் யாப்புறவு பெறப்படாமையி னென்பது. இனிச் சூத்திரத்தா லங்ஙனம் யாப்புறவு பெறப்படா தாயினும் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் ‘கணவனெடு மனைவியர் கழிந்துழி அவர்கட்பட்ட அழிவுபொரு ளெல்லாம் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தித் தாம் இறந்துபடா தொழிந்த ஆயத்தாரும் பரிசில்பெறும் விறலியருந் தனிப்படருழந்த செயலறு நிலைமையானும்” என்றுரை விரித்துக் கூறுதலின், அதன் கண் வைத்து அவ்யாப்புறவு கோடுமென் றுரைத்திராயின், அஃதா சிரியர் கருத்தறியாது கூற்றிற்கும். என்னை? அவ்வாறு கூறுதலே ஆசிரியர் கருத்தாயின், முன்னுரைத்த வுரையோடு விருத்தமுறக் குறிப்புரையில் “ஆண்பாற் கையறுநிலை மன்னைக்காஞ்சியு ளடங்கும்” என்றும் “இன்னென்றிரங்கிய மன்னையானும்” என்புழி “இதனை ‘ஆண்பாற் கையறுநிலை’ யெனினு மமையும்” என்றும் உரைக்குமாறென்னை? இந்துட்பப் பொருடேற மாட்டாது நீர் குழ

* தொல் - புறத்திணையியல்.

றிய அறிவில்லுரையால்* ஆசிரியர் - நீச்சினூர்க்கினியரும் ஓரிடத்திலேயே யங்ஙனம் முன்னொடுபின் மலைபுடக் கூறுதலாகிய அத்துணை யறியாமை உடையவென்று பெறப்படுதலின், இத்துணைக்கு மிடஞ்செய்துகொண்ட நீவிர் மிகப் பெரியர்தா மென்றொழிக.

இனி யாமெடுத்துக் கொண்ட மேற்கோளை வலியுறுத்தாது அதனை முதலறக் களைந்தெறியுங் கருவியா யெழுந்தமையின் ஆசிரியர் - நீச்சினூர்க்கினிய ருரை கொள்ளாம்; மற்ற ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனார் கூறிய சூத்திர யாப்புப் பற்றியே எமது மேற்கோளை நிறுவி விளக்குதுமென்று கூறவும் ஒருப்படுவிர்; ஆகலான், ஆசிரியர் சூத்திர யாப்பும் தும்மத முழுமுதல் துணிக்கும் நவிய மாமாரும் ஒரு சிறிது காட்டுதும். கொழுநொடு மனைவிய ரிறந்துபட்டவழித் தோன்றுவதாகிய செயலறுதலே 'கையறுநிலை' என்பது ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனார் கருத்தாயின், உலக வொழுக்கங்களை யெல்லாம் அகம் புறமென வகுத்து இலக்கணங் கூறுவான் புருந்த ஆசிரியர்க்கு ஆண்பாலும் பெண்பாலும் தனித்தனி யிறந்துபட்டவழி அவ்விறந்து பாடு காரணமாக நிகழும் ஒழுக்கங்களையும் அகப்படுத்து இலக்கணங் கூறுதொழிதல் குன்றக் கூறலாய் முடியுமாதலானும்,

*“மன்னிய சிறப்பின் வாளுஞ் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவான்
றன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தோல்காப் பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோ
னோங்கிய சிறப்பி னுலகமுழு தாண்ட
வாங்குவிற் றடக்கை வானவர் மருமா
னைய னுரித னகலிடத் தவர்க்கு
மையறு புறப்பொருள் வழாஅலின்று விளங்க
வெண்பா மாலை யெனப்பெயர் நிறீஇப்
பண்புற மொழிந்தனன் பான்மையிற் றெறிந்தே”

என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரத்தானே, ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனாரை யுள்ளிட்டு ஆசிரிய ரகத்தியனார் மாணுக்கர் பன்னிருவரும் ஒருங்கு

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, சிறப்புப்பாயிரம்.

கூடிச் செய்த புறப்பொருட் பன்னிருபடிலத்தின் வழிதூலாகிய
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

* “செய்கழன் மன்னன் மாய்ந்தெனச் சேர்ந்தோர்
கையற வுரைத்துக் கைசோர்ந் தன்று” — என்பதனானும் ,

† “கழிந்தோன் தன்புகழ் காதலித் துரைப்பினு

மொழிந்தனர் புலவ ரத்துறை யென்ன ” என்பதனானும்
ஆண்பா றுஞ்சிய வழியுங் கையறுநிலை தோன்றுமென வைத்து அத
னிலக்கணங் கூறுதலிற் றெல்காப்பியமும் புறப்பொருட் பன்னிரு
படலமும் ஒன்றோடொன்று இணங்காமன் மாறுகொண்டு இரண்டும்
அப்பிரமாணமா யொழிதலே யன்றி, அவற்றின் பொருளொருமை
யுணர்ந் துரைத்த ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் பிரமாண வுரையோ
டும் புறநானூற்றுரையாசிரியர் தெரிந்து மொழி கிளவியோடும் பிண
ங்கி வேறுபடுதலானும், ஆண்பாற்பொருளும் பெண்பாற்பொருளும்
வேறுவேறுதழீஇவந்த † “நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே”
¶ “ யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெனைத்தே ” எனனும் புறநா
னூற்றுச் செய்யுட்க னெல்லாம் இலக்கண மின்றாய் முடியு மாதலா
னும் அஃதாசிரியர் கருத்தெனக்கொண்டு துணிவுபட வுரைத்தல்
தூலவருவொடுபருத்துவிளங்கு மடமையா மன்றிப் பிறிதென்னை
யென்றொழிக. அல்லதூஉம், தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும்
பொருள் பகைக்குமெனக் கொள்ளினும் அவையிரண்டும் தவமாட்சி
யான் விரிதரு பேரறிவினராகிய தாபதத் தலைவர் துண்பொருள்
பொதுளப் பண்புற வியற்றிய முதனூல்க ளாகலான், அவை தம்மை
ஒருமருங்குபட வைத்துப் பொருளினங்கக் கொளுவித் தழீஇக்
கோட லல்லது பிரமாண முழுமுதனூல்க ளிரண்டினுள் இஃதாம்,
மற்றிஃதாகாதெனத் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பழுதுற
வுரைப்பது அபசாரமா மென்றொழிக. இவ்வாறே வேததூலினும்
ஆகமதூலினும் மாறுகோள் வந்தவழி அவைதம்மை அவிரோத நய
னஞ்செய்து இணக்கிப் பொருளுரைக்குந் தொல்லாசிரியர் மரபுணர்ந்
தீராய் னிவ்வாறெல்லாங் குழுவூவீ ரல்லீர். இவற்று ளொன்றுதானும்

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பொதுவியற்படலம்.

†

”

”

‡ புறநானூறு - உசந.

¶ ,, உசந.

அறிந்துகொள்ள மாட்டீராய் அழுக்காறுகொண்டு சோமசுந்தரக் காஞ்சிக்கு ஏதேனுங் குற்றங்கூறுதல் வேண்டு மென்னுந் தீய அவா வும்மைப் பிடர்பிடித்து முன் கடவுதலின், அச்சிடப்பட்ட பொரு ளதிகாரத்தை எளிதிற்பெற்று, அதிற் 'கையறுநிலை' வருமிடனைத் தடவிப் பார்த்து அச்சொன்னோக்கம், பொருளோக்கம், அதனுரை நோக்கம், அவ்வுரையின் முன்பின்னுள்ள இயைபு, ஏனைப்பொரு ளிலக்கண னூற்றிருத்து முதலியவற்றுள் ஒன்றுதானுங் கண்டு தேறாது துமக்குத் தோன்றியவா நெல்லாம் ஏதேதோ வெடுத்தெழு தித் தொல்லாசிரியர் மரபழித்தன்மேலும் அவர்க்குத் தோஷாரோ பணமுஞ் செய்து பெரியதோர் அபசாரப்பட்ட வும்மைக் கண்டு தூர வொதுங்கிப் போதலே செயற்பாலதாம். இனி யிவையெல் லாங் கிடக்க, அத்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும் வெண்பாமாலைச் சூத்திரத்தையும் ஒருவழிவைத்திணக்கிப் பொருள் சொல்லுமாறுதா னியாங்கனமென் றுசாவுதிராயின், யாம் மேலே விளக்கிப் போந்த பகுதிகளால் அது விளங்குமாயினும் இன்னுஞ் சிறிதுகாட்டுதும். 'கையறுநிலை' என்பது பொது மொழித் தொகுதி; அத்தொகுதி 'செயலறுதல்' என்னும் பொருள்தருவதாம். அதுதான் ஆண்பா லிறந்து பட்டவழியும், பெண்பா லிறந்து பட்டவழியும், அவ்விரு பாலு மொருங்குபட்ட வழியுந் தோன்றுதலாற் படும் பாகுபாடு நோக்கி மூன்றென்று கொள்ளப்படும். இம்மூன்றனுள் ஆண்பால் காரணமாக நிகழுங் 'கையறுநிலை' யும் பிறவும் பன்னிருபடலம், வேண்பாமாலை கூறின வெனவும், பெண்பாலும் அவ்விருபாலுங் காரணமாகக்கொண்டு நிகழுங் 'கையறுநிலை' யும் பிறவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறின ரெனவும் பகுத்துணர்ந்து கொள்க. அற் றேல், ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் 'ஆண்பாற் கையறுநிலை' கூறப் பெற்றாரோ வெனின் ;—நன்று சொன்னாய், அது மன்னைக்காஞ்சியு ளடங்குதல் பற்றிச் சொன்மாத்திரையின் வேறுகொண்டு மிகை படப் பிரித்தோதா ராயினு ரென்க. இதுனை ஆசிரியர்-ஈச்சினுர்க்கினிய ருரைக்கு மாற்றானு முணர்ந்து கொள்க. அவ்வா ராயினுங் கழிப்பிப் பொருட்டாகிய 'மன்' அடுத்து நிற்ப்த் துஞ்சிய ஆண்மகன்செய்து போந்த அருஞ்செயல் பலவுந் தொகுத்துக் கூறும் மன்னைக்காஞ்சி யும், அங்ஙனம் 'மன்' அடாது அவ்னருஞ்செயலும் பிறவுங் கையறுவு பட வுரைக்குங் கையறுநிலையுந் தம்முள் வேறுபாடுடைய வாமாறு அவை தம்மைப் புடைபட வொற்றி யளந்தாராய வல்லார்க்கு விளங்

குமாதலின் இந் துண்பொரு ளெல்லா மறிதற்கு நீர் யார்? என்றிப்ப குதியாற் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி' யிற்போந்த 'கையறுநிலை' ஆண்பாற் கையறுநிலையா மென்பதூஉம், அதனை யறியாது நீர் கூறிய வெவ் லாம் வெறுங் குழறலே யாமென்பதூஉம், நிறுத்தப்பட்டவாறு காண்க.

தாபதநிலை

இனி, நீர் 'தாபதநிலை' மேற் சில குழறிக் கூறி வைத்தவாறுங் காட்டுதும். தாபதநிலை என்பது 'கொழுநிலை யிழந்த மனைவி நிலைமை' என்னும் பொருட்டாம். அந்நிலைமையை மனைவி தானே கூறவும் பெறும்; அந்நிலைமையை வாங்கிக்கொண்டு பிறர் கூறவும் பெறுப. தானே கூறியதற்கு மேற்கோள் * "அளிய தாமே சிறு வெள் ளாம்பல்" என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளும், பிறாதனை வாங்கிக் கொண்டு கூறியதற்குக்

† "கலந்தவினைக் கூற்றங் கரப்பக் கழியா

தலந்தினையு மவ்வளைத் தோளி—யுலந்தவன்

ரூரொடு பொங்கி நிலனசைஇத் தான் மிசையுங்

காரடகின் மேல்வைத்தான் கை."--என்னும் வேண்பாமா

லைச் செய்யுளும் கபிலீ பாடிய ‡ "மலைவான் கொள்கென வுயர்ப லிதூஉய்" என்னுஞ் செய்யுளும் பிறவுமா மென்க. இனிக் கணவ னிறந்துபட்ட கணத்தே மனைவி பிறிதெவ்வுணர்வு மின்றி யாற் றுமை தானேயாய் மொழிக்கருவி தன்வயமின்றிக் குழற மெய்விதிர் விதிர்ப்ப இருவழியும் பெருநீ ருகுப்ப அறிவுமாழ்கிப் புலம்புறு நிலை மைக்கண் வருந் தாபதநிலையும், கணவ னிறந்துபட்ட சிலநாட்பின் னர்த் தவநிலைக்குவேண்டும் 'ஊணசையின்மை' முதலிய எண்வகை யொழுக்கமொடு மரீஇத் தன்னுடற்குறுதயரும் உயிர்க்குறு தயரும் பொறுத்துத் தன்னறிவை யொருக்கி யிறைவன் நிருவடித் தியானத் தின்கண் உய்த்து நோற்கு நிலைமைக்கண் வருந் 'தாபதநிலை' யுமென நிகழ்ச்சி வேறுபாடு பற்றித் 'தாபதநிலை' யைப் பகுத்து மிக துண்ணிதாக வளந்தறிய வல்லார்க்குச் சோமசுந்தரக்காஞ்சியிற் போந்த 'தாபதநிலை' கணவன் துஞ்சியவழி மனைவி மாட்டுக்கது மென நிகழும் புலம்புறு நிலைமைக்கண் வருவதாக மென்பதூ உம், அந்துண்பொரு ளியல்பறியாது பருப்பொருளறிவே மிக்கு

* புறநானூறு - ௨௪௮ † பொதுவியற்படலம் ‡ புறநானூறு-௧௪௩.

டைய ரென்பதனை யினிது புலப்படுத்தற்கு எண்வகை யுறுப்பொடு கூடிய தவவியல் தழாது முழுவதூஉம் புலம்பற் பொருளே துதலி வந்தமையி னிது 'தாபதநிலை' யாதல் யாங்ஙன மென்று நீவிர் வினா விய வெளிற்றுரை அறிவொடு படாக் குறுமொழி மாக்கள் குழற லுரையா மென்பதூஉம், இனிது விளங்கும். தெய்வப் புலமைக் கபி லீர் பாடிய "மலைவாண்கொள்கென வுயர் பலி தூஉய்" என்னுந் தாபத நிலைச் செய்யுண் முழுவதூஉம் புலம்பற் பொருளே துதலி வந்து

“இன்னு, திருத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாண் முலையக நனைப்ப விம்மிக்

குழலினைவதுபோ லமுதனன் பெரிதே” எனப் புலவர் கூற் றான் முடிந்ததூஉங் காண்க. இனி இங்ஙனங் காட்டிய துண்பொ ருட் பரப்பெல்லாம் துண்ணிதாக ஆழ்ந்தறிய வல்லார்க்கு இனிது விளங்காநிற்ப, அவற்று ளொன்றுதானு மறிந்தெடுத் தெழுதும் துண் ணறிவாற்றல் நும்பா லொருசிறிது மின்றா யொழியவும், நீரதனையு மறியாது உம்மை மருட்டிய அறியாமையினேயே யறிவென மயங் கக்கொண் டிதமாந்து களித்துத் 'தாபதநிலை' மனைவிதானே கூறப் பெறுவதா மென்றும், அஃதெண்வகைத் தவவுறுப்புக்க ளொடுங்கூடி நிகழ்வதா மென்றும் நியதிகட்டி அந்நியதி காணாமையிற் 'சோமசுந்த ரக்காஞ்சி' யிற்போந்த 'தாபதநிலை' அப்பெயர்க் குரியதாவான் செல்லாதென மறுத்தபோலியுரை தொல்லாசிரியர் இலக்கணநூற்கு மிலக்கியநூற்கு மெல்லாந் தோஷாரோபணங் கற்பித்தலின் அம் மறுப்பி னபசாரமும் நுமது போலித் தருக்க வுணர்வின் பெற்றியும் இனி எல்லாரு முணர்ந்து நகைப்பரென விடுக்க.

இனி அகம் புறமென்னும் பொருட் கூறுபாடு மவற்றி னிலக்க ணங்களும் ஒருங்கு நன்றுணர்ந்தீர் போல வேறுசில ஏதேதோகுழறி வைத்தீராகலின், அவற்றையு மொருசிறிது ஆராய்வாம். 'சோமசுந் தரக்காஞ்சி' யிற்போந்த 'தாபதநிலை'ச் செய்யுட்களை அந்நிலைக்குரிய வென்றே கொடுமாயிற் "சடையா யெனுமால்" என்றற் றொடக்கத் துத் தேவாரத்திருப்பதிகத் திருவர்க்கு மங்ஙனங் கொள்ளப்படு மோ வெனவும், அஃது அகத்திணையின்பாற் படுவதன்றோ வெனவு மொருகடா வெழுப்பினீர். அகம் புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடும் அவற்றினிலக்கணமுஞ் செவ்வனே யாராய்ந்தறிந்தீராய் னிவ்வாறு குழறுவீரல்லீ ராகலா னவையொருசிறிது மறியீ ரென்பதிதனா

லின்மறிந்தோம் இதுகிடக்க. இனி, அகத்திணை பற்றி நிகழும் இரங்கற் பொருட்கும் புறத்திணைபற்றி நிகழும் இரங்கற் பொருட்கும் வேறுபாடு அறியமாட்டாமையின் அத்திருவாக்கு அகத்திணை பற்றி வந்ததென் றுரைசெய்தீர். அகத்திணைக்கண் நிகழும் இரங்கற் பொருள் சாக்காடு காரணமாக வருவதன்று. அது தலைவன் றன்னோ டொருங்கிருந்து இன்பதுகர்த்தம் பயத்ததாங்காலத்து அங்ஙனமிருந் தின்பதுகரது * காலினுங் கலத்தினும் பிரிந்த வழியும், ஒதன் முத லாகிய கருமப் பொருட்டுப் பிரிந்த வழியும் அப்பிரிவாற்றாமையாற் றலைவிமாட்டு நிகழுமாலேத்தாம், அங்ஙனம் நிகழும் இரங்கற்பொரு டான் நெய்தற்றிணை பற்றிவரும். தலைமகன் பிரிவின்கட் டலைவி மாட்டு நிகழும் இவ்வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமையானும் தலைவி தானே ஒருசிறையிருந்து மனம்பழுங்கிக் கடற்கானுங் கான ற்கானுங் கூறும் பொருண்மைத் தாகலானும் அஃது அகத்திணையே யாமென்பது கடைப்பிடிக்க. தலைமகன் பிரிந்தவழித் தலைமக ளிடத்துப் பிறக்கு மிவ்விரங்கற்பொருணுட்ப மெல்லாம்-ஆசிரியர் - நல்லநீதுவனா ரியற்றிய கலித்தோகையில் நெய்தற்கலியைப் படித் தறிந்துகொள்ளுதிர். தெய்வப்புலமை நகீகரனாரும் இறையனாராகப் பொருளுரையீல் இவையெல்லாம் மிக துண்ணிதாக வெடுத்துக் காட்டினார். ஆண்டும் பிராண்டுங் காண்க. இனி யிவ்வாற்றாற் கண வளிற்று பட்டவழிப் புறத்தார்க்குப் புலனாறு தலைவியிடை நிகழ்ந்த செயலறுநிலைமை நோக்கிவரும் “சடையா யெனுமால்” என் னுந் தெய்வத்திருவாக்கு அகத்திணை மேற்றெனல் பொருளிலக்கண மரபறியாதார் கூறும் போலியுரையாய் முடிந்தவாறுகாண்க. அற்றேல் “சடையா யெனுமால்” என்னுந் தெய்வத்திருவாக்கு எத்திணைபற்றி வந்ததென் றுசாவுதிராயிற், கூறுதும். யாம் மேலே கிளந்து கூறிய வாற்றாற் கணவன் றுஞ்சியவழி மனைவிமாட்டுக் கதுமெனத் தோன் றும் தாபதநிலைப் பொருளே கொண்டு வருதலின் அத்திருவாக்குப் புறப்பொருட் தாபத நிலையா மென்பதூஉம், அத்தாபதநிலைப் பொரு ணுதலெனாடு சிவபெருமானைப் பாடுதலாகிய அப்பொருளு முடன் கொண்டு வருதலி னத்திருவாக்குத் தேவபாடாண்டிணைக்கண் வந்த காஞ்சித்திணைத் தாபதநிலையா மென்பதூஉம், இவ்வாறு பாடாண் டிணையி லேனைப் புறப்பொருட்டிணையுந் துறையும் விராய்வந்து முடிதல்,

* கால்-வட்டை; இப்பொருட்டாதல் சிலப்பதிகாரவழியிற் காண்க.

* “பாடாண் பீகுதி கைக்கிளைப் புறனே

நாடுங் காலை நாலிரண் டெடத்தே” என்னுஞ் சூத்திர வுரையில் ஆசிரியர் - நச்சினூர்க்கினியர் அப்பொருட் கூறுபா டெல்லாம் பரக்கக்காட்டி விளக்கும் விழுமிய நல்லுரையால் நன்று தெளிவுறுக்கப்படுமொமென்பதூஉங் கடைப்பிடித்துணர்க இங்ஙனந் தலையாய வறிவினூர்க்கே விளங்கற்பாலனவாய் ஏனைப் புல்லறிவினூர்க்கு விளங்கா திருண்டு கிடப்பனவாகிய பொருளதிகார துண்பொருளறிதற்கு நீர் யார்? இவ்வா றறிதற்கரிய துண்பொருட்பகுதி யெல்லாம் உள்ளுறை கருவாய்க்கொண்டு விளங்குதலாலன்றே, இக்காலத்துச் சாமானிய அறிவினராகிய தமிழ்ப் புலவர் பலர் பொருளதிகாரப் பயிற்சி குன்றி யறிவு முழுக்கமுதுவா ராயினர். ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனா ரியற்றியருளிய விழுமிய முழுமுதனூலை ஏனை யிலக்கண தூற்பொருளோ டொத்து நோக்கிப் பலகாற் பயிறலானும், அபயிற்சி கைவந்தபின்னர்க் கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, தறுத்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், திருக்கோவையார் முதலிய தெய்வத் தமிழ்தூல்களை ஒருங்காராய்தலானும் துண்மாணுழைபுல முடையராகிய நன்மக்கள் பொருளியலறிவு நிரப்பப் பெறுவரென்க. இங்ஙனஞ் செய்ய வறியாது அவ்வாறெல்லாம் பொருளிய லறிவு நிரப்பி விளங்குவாரைக் கண்டு பொருமை யுற்றுப் புறம்பழித்துத் திரிவாருரைகள் இளிவந்தன வென்று ஆன்றோர் கொள்ளா ரென்றொழிக.

இனி எம்மாசிரியர் பிரிவுறுதலா லெம்மிடத்தே தோன்றிய கையறவு எமக்குப் பெரிதாய்த் தோன்றும் எம்மனுபவம் பற்றிக் கையறுநிலையை முன்வைத் ததன் பின்னர்த் தாபதநிலையை வைத்தாமென்பதூஉ மறியமாட்டாது, மனைவிதயர் பெரிதாகலினதனை முன்வைத்தல் வேண்டுமெனக் கூறும் நீர் அத்திறமறியீரெனவிடுக்க.

இனி ‘அழியாப்புகழென் னனையின்றுயரம்’ என்பதிற் குற்றங்காணப் போந்து சிவபெருமா னொருவரே அழியாப் புகழுடைய ராதலாற் கலன்கழி மகளிரை யவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தா தென்றீர். புனைந்துரை வகைபற்றி யியற்றப்படும் புலனெறி வழக்கிய லுணர்ந்திராயின் இவ்வாறு குழறுவீரல்லீர். அதுதானு முணரமாட்டாமல் அணியிலக்கணப் பயிற்சியின்றி யாரவாருஞ் செய்யும் தும் முரை கோழை யுரையா மென்க. அல்லதூஉம், இச்செந்தமிழ்த்

* தொல் - புறத்தினையியல் - உரு.

தென்னு டெங்கணுஞ் சென்றுலவிச் சித்தாந்த சைவ வமிழ்தமழை பொழிந்து மக்கட்பயிர் கலித்தெழுந்து சிவானந்தப் பயன் விளைப்ப வருளிய எம்மாசிரியர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ-சோமசுந்தரநாயக வள்ளலுக் குரிமை மனைவியாரும் பெரு வாழ்வு பெற்ற எம் அன்னையார் அழியாப் புகழுடைய ரென்றலாற் படுமீழுக் கின்மையானும், அங்ஙனங் கூறு தலே சைவசித்தாந்த மரபாதலானும் அம்மரபறியாது புறங்கூறிய அப்போலிப்புலவர் சித்தாந்த சைவத்திற்குப் புறம்பென விடுக்க.

* ஆனந்தக்குற்றம்.

இனி, முதலிற்போந்த “சைவ மெனப்படு சமயந் லுண்மை தழைந்து செழித்திடவோ” என்னும் பாவின் முதனின்ற சைவம் என்னுஞ் சொல்லிற் குற்றங் காணப்போந்து யாமளேந்திரர் முத லாயினர் பகுத்த மங்கலச் சொற்களி லஃதொன் றுகாமையானும், அதனை யொழித்து வேறு பொருத்தங்களேனு முளவோ வென் றுராய்வுழி முதற்சீர் மூன்றெழுத்தா னின்றமையின் எழுத்துப் பொருத்தமும் அம்முதன்மொழி முதலெழுத்துப் பாட்டுடைத் தலை வன் பெயர் முதலெழுத்தோ டிணங்காமையிற் றுணப்பொருத்தமும் இல்லாமையானும், அச்சொற் பாடாணவாத சைவம், பரிணமவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சங்கிராந்தவாத சைவம் எனப் பல தொடர் மொழிகளி லியைக்கப்பட்டுப் பொதுவுற நின்றவி னதனை ஒழித்துச் சித்தாந்த சைவமெனக் கூறுது சைவமென்று தொடங்கிக் கூறுதலானும் ஆனந்த மென்னுங் குற்றமாயிற்றென்று தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறினார். இவை யொவ்வொன்றினையும் நிரலே

* இப்பகுதி யாமெழுதத் தொடங்கிய காலத்துச் சோமசுந்த ரக்காஞ்சியின்மேன் மறுப்பெழுதினார் ஸ்ரீ தீருமயிலை - சண்முகம் பிள்ளை யெனச் சிலரும், ஸ்ரீ நா. கதிராவேற்பிள்ளை யென ஒரு சிலரும், ஸ்ரீ - வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை யென வேறு சிலரும், அற் றன்று இம்மூவருமே ஒருங்கு சேர்ந் தெழுதினாரென மற்றுஞ் சில ருந் தெரிவித்தனர். அப்போலி மறுப்பு கரவுபெயர் நிறுத்தி எழு தப்பட்டமையி னின்னாரென ஒருதலையாற் றுணியப்பட வில்லை. சிவபெருமான் நிருவருள் வழிநின் றெழுமுகாத ஆன்மபோதத்தா னறிவு மருண்டு செருக்கிப் பொழுமை கொண்டு திரிசுவார் யாவ ராயினு மென்? திருவருட் பெருந்துணை கொண்டொழுகும் யாம் அவரையு மவர் போலி மறுப்பினையும் ஒருபொருட் படுத்துவாமல்ல . மென்றொழிக.

வகுத் தெடுத்துக் கொண்டு பரிகரித்திதென் முன்ன ரவ்வானந்தக் குற்றத்தை யாராய்ந்திடுவாம்.

இனி, 'ஆனந்தக்குற்றம்' என்பதில் 'ஆனந்தம்' என்னுஞ் சொல் 'சாகீகாடு' என்னும் பொருட்டாம். இவ்வாறாதல் * "கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச் செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும்" என்புழி ஆசிரியர் - நச்சினூக்கினியர் உரைக்கு முரையாற் கண்டுகொள்க. எனவே, 'ஆனந்தக்குற்றம்' என்பது இறந்து பாடுமுவித்தற் கேதுவாகிய குற்றம் என்பதாம். ஒரு புலவன் தானியற்றுஞ் செய்யுளுள் ஒரு சொல் மங்கலப்பொருள் பயவாமல் அமங்கலப் பொருள் பயக்குமானு லச்சொற் பாட்டுடைத் தலைமகனுக்குத் தீதுசெய்யுமாகலின், அஃதானந்தக்குற்றமாமென்பது பிற்காலத்து மதிதுட்பம் வாய்ப்பப் பெறாதார் துணிவுரையாம். ஒரு புலவனுக்கு உலகியற் பொருளறிவு நிரம்ப, அவ்வறிவு முதிர்ச்சியான் இடர்ப்படாது செம்பொருள் வளந்துறும் அவனிடத்திருந்து எளிதிற் றிரண்டு போதருஞ் செய்யுட் டொகுதியின் விழுப்பமும், அங்ஙன முலகியற் பொருளறிவு நிரம்பாது இடர்ப்படு மொருவன் அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, பா, மடக்கு, திரிபு முதலியவற்றை யுழன் றறிந்து வலிந்தமைத்துப் பத்துவகைப் பொருத்தங்களும் மிறைக் கவி துட்பமுங் கொளுத்தி மிகமுயன் றியற்றும் போலிச் செய்யுட் டொகுதியி னிழுக்கமு முணரவல்ல துண்ணறிவாளர் இப்போலிப் புலவர் எமது காஞ்சியின்மே லாரோபித்துரைத்த தோடத்தி னியல் பறிந்து 'இதுவோ விவன் கண்டதோடம்' எனக்கூறி நகையாடுவர். அல்லதூஉம், இச்சொல் உரைப்பின் கண்மையாம், இச்சொல் உரைப்பிற் நீமையாமென் றாராயாது ஒரு புலவன் கூறினானின் அச்சொற் றானே தன்பயனை துகர்விக்குமா றியாங்ஙனம்? இங்ஙனம் ஒரு சொற் பயனாராயா துரைப்பினது தானே பயன்றருமா றில்லை யென்பது பற்றியே விரசோழியநூலாரும் "அறியாது மாராயாதுங் கொள்ளிற் பயன்கொடா தென்பது" என்று கூறினர். அற்றேல் தொல்லாசிரியர் பிறரைச் சாவவும் பிழைக்கவும் பாடினா ரென்பது காண்டுமாகலின் நீவிர் கூறியது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; - அறியாது கடாயினாய், மலவிருமித்து விரிதரு தமது தூய பேரறிவின்கண் இறைவன் * நிருவருட் பேரொளி நிரம்பித் துளும்பும் பெருமாட்சியுடைய வவர் உலக மெல்லாந் தம்மாணவழி

நிறுத்த வல்லராகவி னவரது முழுமுத ளாற்றல்பற்றி யச்சொற்
பிழையாமை யல்லது அச்சொற்றோனே தன்பயனை யெய்துவிக்குமா
றில்லையென்றொழிக. அப்பெரியார் நினைதன் மாத்திரையானே
உலகமெல்லா மந்நினைந்தாங்கு தொழிற்படுமாயின் அவர் பெருமை
கூறவரையுமோ வென்பது. இதுபற்றி யன்றே * “ குணமென்னுங்
குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது ” என்று
செந்தமிழ்ப் பெருநாவலரும் ஒதுவாராயிற் றென்பது. இனி, இங்ங
னஞ் சொற்றன்மை யாராயாது இறைவன் நிருவருட் பேரொளி
வழிநின்று எழுதினமையின் ‘ சைவமெனப்படு சமயநலுண்மை
தழைந்து செழித்திடலோ ’ என்பதின் முதனின்ற முதன்மொழி
அமங்கலப் பொருட்டாமாறும் அதுதானே தன்பயனை நுகர்விக்கு
மாறு மில்லையா மென்ப தறிவுடையோ ருணர்வர். இது கிடக்க.

இனி, இவ்வானந்தக் குற்றந்தான் தோல்காப்பியனாரை யுள்
ளிட்ட முதுதவத் தொல்லாசிரியராற் கொள்ளப்பட்டதோ வென்ப
தொருசிறி தாராய்வாம். ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனாராதல் அவர்
வழிப்பட்டு நூல்செய்த ஏனை யாசிரியராதல் இங்ஙனமொரு குற்ற
முண்டென் றாராய்ந்தா ரல்லர். ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனார்
ஒரு விழுமிய நூலின்கண் விலக்கற்பாலனவாகிய குற்றங்க ளிவை
யென்பது தோன்ற,

† “ சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்

கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்

குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்

பொருளில் மொழிதன் மயங்கக் கூறல்

கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்

பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற

றன்ன னொருபொருள் கருதிக் கூற

லென்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை

யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.” என்று வகுத்துச்

சூத்திரஞ் செய்தருளினார். தெய்வத் தமிழாசிரியர் கூறாத குற்ற
மொன்றனைப் பிற்காலத்துப் போலி நூல்களிலிருந் தெடுத்துவந்து
காட்டத் துணிந்த இப்போலிப் புலவர் அறிவுடையோரா லெள்ளப்
பட்டொழிந்தன றென்க. இதுபேர்லவே ஜனாவந்த பிள்ளையென்பா
ரொரு போலிப்புலவர் பெருங்கேளச்சிகு றென்னு நல்லிசைப்புலவ

* திருக்குறள் - நீத்தார் பெருமை. † தொல் - மரபியல்.

ரியற்றிய மலைபடுகடாத்திற் குற்றங் காணப்போந்து “தீயினன்ன
வொண்ணெங்காந்தன்” என்பதற்கு ஆனந்தக் குற்றங் கூறினாரென
வும், அப்பாட்டிற் குரையெழுதப் புகுந்த திருவருட்பெருஞ் செல்வ
ராகிய ஆசிரியர் - நச்சினூர்க்கினியர் அவ்வாளவந்த பிள்ளையை ‘அறி
யார்’ என மறுத்து “நூலிற் குற்றங் கூறுகின்ற பத்துவகைக் குற்
றத்தே ‘தன்னு ளெருபொருள் கருநிக்கூறல்’ என்னுங் குற்றத்
தைப் பின்னுள்ளோர் ஆனந்தக்குற்ற மென்பதோர் குற்றமென்று
நூல் செய்ததன்றி அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற்
றங் கூறுமையிற் சான்றோர் செய்யுட்கு இக்குற்ற முண்டாயினுங்
கொள்ளாரென மறுக்க” என்று அந்நாளை யொழித் துண்மைப்
பொருள் வலியுறுத்தினு ரெனவுஞ் செந்தமிழியலறிவு வாய்ப்பப்
பெற்ற ரெல்லாரு முணர்ந் திருக்கின்றமையின், அவ்வியலறிவு
வாய்ப்பப் பெறாத இப்போலிப் புலவர் தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண
நூலை யிகழ்ந்து பிற போலிதூற் பிரமாணங்கொண்டு ஆனந்தக் குற்
றஞ் சொல்லப் புகுந்தது குழறுபடையாய் முடிந்தது காண்க. இங்
ஙனம் ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனாரினுந் தம்மை நுணுகிய அறி
வின ரென்று அறிவிலார் மயங்கிக்கொள்ளுந்நூல் விரும்பி அப்பெருந்
தவத் தொல்லாசிரியரோடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவா நெல்லா
யிலக்கணங் கூறப் புகுந்த பிற்காலத்துப் போலிப்புலவர் நூல்களை
யுள்ளவாராயுதுமாயின் அவையெல்லாம் தருக்கநெறியோ டொத்து
நில்லாவாய்ப் பழிபடுமா நெளிது விளங்கும். அங்ஙனம் அம்முது
தவத் தொல்லாசிரியரோடு முரணிய பல போலிப் புலவர் கோள்களை
யெல்லாம் ஒருங்கே களைந்தெறிந்து, அவ்வாசிரியர் மாட்சி விரித்து
வெளிப்படையானுங் குறிப்பானுந் தமது நூல்களி லாங்காங்குப் பிர
மாண நிலையிட்டுரைத்தார் ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகளு மென்
பது. ஆசிரியர் - நச்சினூர்க்கினியரும் இவ்வாறே யேனைப் போலி
யாசிரியர் மதங்களைந்து உரைவார்பு நிறுத்திச் செல்லுமா நவருரை
களிற் காண்க. இனி ஒருசாரார், ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனாரினும்
நுண் கருத்து விளங்க மற்றவரோடு இணங்காமல் வேறு தாக்கொ
ண்டு நிறுவி யெழுதிய பிற்காலத்துப் புலவர் நூல்களை யங்ஙன
யிகழ்ந்து கூறுத லமையாதா மென்று தமக்காசிரியத் தலைமை நிக
ழுந் தானங்களிற் பிதற்றுரை கிளந்து திரிகின்றமையி னதன் புரை
சிறிது வெளிப்படுப்பாம். அங்ஙன மாசிரியரோடு முரணுவா ராயி
னும் நுண்பொருள் காட்டி இந்நாட் கேற்பவைத்து நிறுவ வல்ல

ராயினது பொருந்தும். இந்நாணிலமைக்கும் பொருந்தாது புரை படுதலி னந்தூற் பொருள் கொள்ளாம். ஒன்று காட்டுவாம். பிற காலத்தி லிலக்கண நூலெழுதிய பவணந்தியார், ஆசிரியர் - தோல் காப்பியனானும் அஃகி யறிவார்போன்று 'மக்க டேவர் நக ருயர் திணை' என்றுயர்திணைப் பொருள் காட்டினார். ஆசிரியர் - தோல் காப்பியனார் "உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே" என்றதனை யுணர்த்தி யருளினார். தம்முட் பஹிலைப் பட்டு முரணிய பல வேறு சமயிகளும் பொதுநூ லெனக் கொண்டு போற்றி யாராயும் பொதுமைத் தாகலின் ஆசிரியர் - தோல்காப்பியனார் தமதிலக்கண நூலிற் காட்சி யளவை பற்றி உயர்திணையாவது மக் கட்பொருளென்று வைத்து இலக்கணஞ் சொல்லி வரம்பறுத்துப் பின் "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர் நிலைக் கிளவியு, மிவ்வென வறியு மந்தந் தமக்கிலவே" என வேறு சூத்திரத்தா லேனைத் தேவர், நாகர், நாகர் முதலிய பொருளியல் புலப்படுத்தே தோதினார். இந்துண்மை தேற மாட்டாத பவணந்தியார் அவரினுந் தம்மைப் பேரறிவின ராக மதித்து உயர்திணையாவது மக்கள், தேவர், நாகரென ஒன்று கூட்டி யுரைத்துத் தம் அறியாமை புலப்படுத்திட்டார். என்னை? உலகாயத வுணர்ச்சிகொண் டொழுதுவா னொருவன் உயர்திணையா வது மக்கட் பொருளையன்றி வேறில்லை யெனக்கொண் டொருவருந் தனது சித்தார்த்தத்திற் கிணங்கவே பொருளாராய்வ தன்றிப் பிறிதா ராய ஒருப்படாமையின், அவன் மதத்திற்கும் பிறமதங்கட்கு மேற்ப வெல்லா மிலக்கணஞ் சொல்லும் முழுமுத லாற்றலுடைய தோல் காப்பிய நூலொடு மலைந்து பவணந்தியார் தாமியற்றிய நூலங்கன மேற்ப இலக்கணஞ் சொல்லாது மற்றவரால் விலக்கப் படுதலானும், ஆங்கில பாடையில் வல்லராய்த் திகழும் துட்ப வறிவுடைய இக்கா லத்து நன்மக்களுந் தோல்காப்பிய நூனுட்ப மறிந் தின்புறுத லானு மென்பது. பவணந்தியார் தோல்காப்பிய முழுமுத னாலோ டிங் கன மாறுகொண் டொருத்திட்ட விடங்க ளெல்லாம் புரைபட்டுப் பொய்யா யொழியுமாறு ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் புலமை மலிய வெழுதிய தோல்காப்பியச் சூத்திரவீரந்தி, இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி முதலிய அரிய நூல்களி னெல்லா மினிதுவிளங் கும். பிறவுஞ் சமய நேர்ந்துழி யெல்லாம் விரிப்பாம். இது கிடக்க.

இனி இவ்வானந்தக்குற்ற மென்பதொன் றுண்டென்று கோடு மாயினும் பலவேறு வகைப்பட்ட சமயிக ளெல்லாரும் பொது நோக்

† திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்.

சேக்கிழார் பெருமான் * “உலகெலாம்” என்றும் மங்கல மொழி முசுனிறுத்துத் தொடங்குமா நென்னை யெனின், தொல்காப்பிய விலக்கணம் பற்றி நூல் செய்யப்புகுந்த வவரெல்லா மங்கனம் நியதி கொண் டிரைத்தாரென்று கோடுமாயின் அந்நியதி புலப்படக் கிளக்கும் விதி யந்தூலுள் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், ஆசிரியர் நீச்சினூர்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துரையி லதனை மறுத்துக் கூறினா ரென்பது மேலே காட்டினு மாகலானும், இனி அவர் காலத்தில் இருந்த ஏனை நல்லிசைப் புலவர் தாமும் † “அருஅயாணர்” ‡ “நனந்தலை யுலகம்” என்றற் றொடக்கத்து மொழிக ளான் முதலுதலானும், அங்கனந் தொடங்கி யுரைத்தல் வேண்டு மென்பதே யவர் கருத்தன்றென்ப தூஉம், அத்தொல்லாசிரியர் கூறியவற்றுட் சில சொற்க டம்மையே பிற்காலத்தார் மங்கல மொழி யென வேண்டினு ரென்ப தூஉம் பெறுது மாகலின் அது நடாவன் றென மறுக்க. இது கிடக்க.

இனிச் “சைவம்” என்னுஞ் சொல்லில் அவராரோபித்த அவ் வாணந்தக் குற்றந்தானு முளதோவென் றராய்வுழி யதுவு மில்லாது மங்கல நிறைந்து பொருத்த முறுகின்றமையின் அவர் கூறிய குற்றங்களை நிரலே யாராய்ந்து பரிகரித்திடுவாம். “சைவம்” என்னுஞ் சொல் யாமனேந்திரர் முதலாயினர் பகுத்த மங்கலச் சொற்களு ளொன்றாகாமையான், அஃதமங்கலச் சொல்லென்றீர். “சைவஞ் சிவத்தொடு சம்பந்தம்” என்னுந் திருவாக்கானே மங்கலப் பொரு ளாகிய சிவபெருமானோடு சம்பந்த முடையது சைவ மென்பதாம். மங்கலப் பொருட்கெல்லாம் முதன் மங்களமாய், ஏனை மங்கலப் பொருளெல்லாம் பிறந் திறந் துழன்று மாறுதலாகிய அமங்கலத்து வத்தை யெய்தி யிழிக்கப் படுவதாக, அவற்றோடு படாது காலமுங் கற்பனையும் முதலு மீறுங் கடந்து ஒரு பெற்றித்தாய் ஞான மங்கள வருவினசாய் யாண்டும் வியாபகமாய் எல்லா மறிந்து எல்லாம் வல்ல தாய் மனமொழி யிறந்த அதீதப் பொருளாய் அருட்பெருங் கடலாய் இன்ப நிறைந்து ததும்பு திப்பிய சாகரமாய் முழுமுதற் கடவுளாய் விளங்கும் சிவபரம் பொருட் சம்பந்த முற்று எல்லாச் சமயங்கட்கு மதீதமாம் நிலைபெற்ற சைவ மங்கலக் கோல்லை அமங்கலச் சொல் லென்று கூறுதற் கமர்ந் திசைந்த பொய்ப்பு புரை நாவுடைய நீவிர்

* பெரியபுராணம்.

† பொருநராற்றுப்படை

‡ முல்லைப்பாட்டு.

தாமோ சித்தாந்த சைவர்! நீவிர் தாமோ சித்தாந்த மரபுணர்ந்தீர்! நீவிர் தாமோ சித்தாந்த சாத்திரம் வல்லீர்! இதனும் சைவ வேடம் புனைந்து திரிதருங் கரவுடைப் புறச்சமயப் புன்மையுடையீ ரென்ப தின் றறிந்தாம். யாமனேந்திரர் முதலிய சமணப் போலிப் புலவர் கூறாதுவிடின் அஃது அமங்கலச் சொல்லாய் விடுமோ? யாமனேந்திரர் செய்த இந்திரகாளி வழித்தாகிய வச்சுணந்திமாலை யுடையார் கூறிய,

“சீரெழுத்துப் பொன்பு திருமணிரீர் திங்கள்சொற்
கார்பரிதி யானை கடலுலகந்—தேர்மலைமா
கங்கை நிலம் பிறவுங் காண்டகைய முன்மொழிக்கு
மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை”

என்னுஞ் செய்யுளிற் ‘பிறவுங்’ என்பதனா லின்றோ ரன்ன பிற மங்கலச் சொல் வரினும் அவையு மமைக்கப்படு மென்பது நன்று போதருதலின் அதுதானு நீவிருணர மாட்டாது மங்கல மொழியி னாலக் கண மறிந்தீர் போன்று பெரியதோ ராவாரஞ் செய்து ‘சைவம்’ என்னும் மங்கலச் சொல்லை அமங்கலச் சொல்லென இழித்துரைக்கப் புகுந்தது சிறுமகாரானு மெள்ளி நகையாடற் பாலதா மென விடுக்க.

இனிச் ‘சைவ மெனப்படு’ என்பதின் மங்கல மொழி முதற்சீர் மூன் றெழுத்தா னின்றமையின் எழுத்தானந்த மாயிற்றென் றுரை செய்தீர். இதுதானோ நீவி ரிலக்கண மறிந்தவாறு! மங்கல மொழி முதற்சீர் மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது எழுத்துக்களா னியைந்து நின்றன் மங்கலமாகிய எழுத்துப் பொருத்தமா மென்பது,

“தப்பாத மூன்றைந்தே ழொன்பான் றவறிலவென்
றொப்பா முதற்சீர்க் குரைசெய்வர்—செப்புங்கால்
தண்டாத நான்காமெட் டாகா தவீர்கென்று
கொண்டா ரெழுத்தின் குறி”

என்னும் வச்சுணந்திமாலைச் செய்யுளா லினிதறி வறுக்கப்படுவதாகவும், இவ்வெள்ளிடைப் பொருடானும் அறிய முணர்ச்சியின்றி முறை பிறழ்கொண்டு மங்கலமாக நின்ற அம்முதற் சீருக்கு எழுத்தானந்த மென்னுங் குற்ற முண்டாயிற்றென் றுரைத்த தும் ஏழை மதியை யெண்ணிப் பெரிதும் பரிவுறுகின்றாம். எமது தூற்குக் குற்றங் கூறியது பற்றி யாதொரு சிறிதும் வருந்துகின்றிலம். சாமா

னிய இலக்கணங்கடானும் முறைதரக் கல்லாது அவற்றின் பொருளைத் திரித்துணர்தலே யன்றி, அத்திரிபுணர்ச்சியின் வலிகொண்டு ஒரு நூற்குக் குற்றங் கூறப் புகுந்ததுதான் துமக்குப் பெரிதும் ஏதமாயிற்று. தம்போல இங்ஙனம் முறைபிறழக் கொண்டு புலம்பு வாரை வேறியாண்டு கண்டிலம். இது தும் சூழ்வீனைப் பயன் என்றெண்ணி யிரங்கி, இனியாயினு துமக்கு இம்மயக்க வுணர்ச்சி நீங்கி நல்லறிவு விளங்குமாறு சிவபெருமான் றிருவருளை நினைந்து வழத்துகின்றேம். இது கிடக்க.

இனிச் 'சைவம்' என்னும் முதன்மொழி முதலெழுத்துப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய சோமசுந்தர தாவன் என்னுஞ் சொன்முதலெழுத்தோடொன்றி மங்கலத் தானத்தினில்லாது மாணத் தானத்தினின்றமையிற் குற்றமாயிற் நென்று அறியாமையாற் குழறிவைத்திர். சாதாரண இலக்கண நூலறிவேனுஞ் சிறி துமக் கிருக்குமென்று நினைந்திருந்தேம். அதுதானு மும் கின்றென்பது வெள்ளிடைமலைபோலின்று விளங்கிற்று. இம் மறுப்பெழுதா திருந்தா லுமக்குச் சிறிது கௌரவ மிருந்திருக்கும்; இதனை யெழுதி யக்கௌரவத்தினையு மொருங் கிழந்திர். "கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற, வல்லதூஉ மையந்தரும்" என்னுந் திருவாக்கின் உண்மைப் பொருளை தும்மளவிற் கண்டேம். இனிச் 'சைவம்' என்னும் மங்கலமொழி முதலெழுத்தாகிய கை என்பதிலுள்ள கிகார வுயிர் சோமசுந்தரதாவனென்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தாகிய சோ என்பதிலுள்ள ஓ காரவுயிர்க்கு ராஜ ஸ்தானத்தினின்ற தென்பதூஉம், அதனை யறியாது நீர் குழறியது வறிதா மென்பதூஉங் காட்டுவாம். ஒரு பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தில் அகர வுயிராதல் ஆகார வுயிராத லிருந்ததென்று கோமொயின், அவ்வகர வுயிர் தொடங்கி ஓளகார வுயிரிறுதியாகக் கிடந்த பன்னிரண்டியிரெழுத்தினையும் கிந்து கூறாக்கி முதற் கூற்றைப் பாலத் தான மென்றும், இரண்டாவ் கூற்றைக் குமரத்தான மென்றும், மூன்றாவ் கூற்றை அரசத்தான மென்றும், நான்காவ் கூற்றை மூப்புத்தான மென்றும், கிந்தாவ் கூற்றை மாணத் தான மென்றுங் கொண்டு முதன் மூன்று கூற்றுட்பட்ட எழுத்துக்களை முதலாக வுடைய மங்கலச் சொற்றொடங்கி யுரைப்பி னது தானப் பொருத்தமாம்; மற்றிரண்டு தானங்களிலுள்ள எழுத்துக்களாற் றொடங்கின் அமங்கலமா மென்று வழங்கப்படும். அங்ஙனம் பன்னீ ருயிரெழுத்தி

னையும் ஈந்து கூறுபடிக் பகுக்குங்காற் குற்றெழுத் தைந்துந் தமக் குரிய இனநெடிலோ டியைந்து நிற்ப ஐகாரவுயிர் இகரத்தினையும் ஒளகாரவுயிர் உகரத்தினையுஞ் சேர்ந்து நிற்குமெனக் கூறுப. இதனை வச்சணந்தி தூலுடையார்,

“குறிலைந்துந் தந்நெடில்கொண் டி உ ஐ ஒளசேர்ந்
தறிபால னாதியா வைந்து—மிறைவன்பேர்
முன்னெழுத்துப் பாலனில்வைத் தெண்ணிமூப் பேமாண்
மென்னுமிவை தீதென்மேற யெண்”

என்று தெளிய வெடுத்துக் கூறுதலானு முணர்ந்து கொள்க.
இவற்றைப் பகுத்துந் காட்டுவாம்,

அ ஆ	இ ஈ ஐ	உ ஊ ஒள	எ ஏ	ஒ ஓ
1	2	3	4	5

இவற்றுள் இறைவன் பெயர் அகர ஆகாரமாயின் முதன் மூன்று தானங்களினு முள்ள உயிரெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய மங்கனச்சொற் றொடங்க நன்றும்; இறைவன் யெயர் இகர ஈகார ஐகாரங்களாயின் அப்பகுதி முதன், மூன்று தானங்களு நன்றும்; உகார ஊகார ஒளகாரங்களாயின் அக்கூறு முதன், மூன்று தானங் களு நன்றும்; எகர ஏகாரங்களாயின் அது முதன் மூன்று நன்றும்; ஒகர ஒகாரங்களாயி னது முதன் மூன்று நன்றும். இனி, சோமசுந்தராதிரவன் என்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முத லெழுத்து ஒகாரமாகலான் அதற்கு மூன்றந் தானத்தி லிருப்பதா கிய ஐகாரவுயிர் அரசத்தான மாவதன்றி நீர் குழறியவாறு மாணத் தான மாமாறு யாங்ஙனம்? இதனை யறியாது தூலவறிவான் மயங்கிக் கூறிய துமக்கு இன்னுஞ் சிறிது புலனாமாறு பகுத்துக் காட்டுதும்.

பாலன் - குமான் - அரசன் - மூப்பு - மாணம்.
ஒ ஓ   அ ஆ   இ ஈ ஐ   உ ஊள ஒள   எ ஏ
1   2   3   4   5

இங்ஙனம் பகுத்துக் காட்டிய வாற்றற் சோ வென்னும் பாட் டெடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்திலுள்ள ஒகார வுயிருக்குச் சை வம் என்னும் மங்கல மொழிமுதற் சை என்னு மெழுத்திலுள்ள ஐகாரவுயிர் அரசத் தானத்தி னின்றமை விளங்க வறிந்து கொள்ளக்

கடலிர். இவ்வாறறிவு துணுகிப் பகுத்துக்கொண் டெண்ண வறியா மலும், தூற்பொரு ணுட்பங் கொள்ள மாட்டாமலும் ஐக்கா ஓளகார வுயிர்களிப் பிழைபட வெண்ணி வேறு கொண்டு மயங்கி அம்மயக்க வுணர்ச்சியை மெய்யுணர்ச்சியெனத் துணிந்து சோமசுந்தரக்காஞ் சீகீகுக் குற்றங் கூறப் புகுந்த தும்மைக் கண்டு “மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றெளியாத பித்த”னென் றெள்ளி யறிவுடையா ரெல்லா ரும் நகையாவொ ராயினரென் றொழிக.

இனிச் ‘சைவம்’ என்னுஞ் சொற் பாடாணவாத சைவம், பேத வாத சைவம், சங்கிராந்த வாத சைவம் முதலியனவாகப் பல வேறு வகைப்பட வழங்கக் காண்டலிற் சித்தாந்த சைவமென் றுரையாது வாளா சைவமென்று கூறிய திழுக்காமென் றுரைத்தீர். துமது சைவ சித்தாந்த வுணர்ச்சி சால வழகிது ! மெய்ஞ்ஞானம் அஞ்ஞானமென அடைமொழி கொடுத்து விசேடித்தவழி வேறுவேறு பொருள் பயந்து நின்ற ‘ஞானம்’ என்னுஞ் சொல் அங்ஙனம் விசேடியாது நின்றவழி மெய்ஞ்ஞானம் எனவே பொருடரு முறைமை யுணர வல் லார்க்கு தும் முரையி னிரம்பிய வழக்க ளெல்லா மினிது விளங் கும். இனி யங்ஙனமே சீவன் என்னுஞ் சொல்லும் பரமசிவன், சதாசிவன், நீலகண்ட சிவன், சுப்பிரமணிய சிவன், திரிபுர சங்கார சிவன், தத்புருட சிவன், அகோர சிவன், சத்தியோசாத சிவன் முத லியனவாகப் பல தொடர் மொழிகளி லீயைக்கப்பட்டுப் பொதுமை யின் வழங்கக் காண்டலின் அந்தச் சொல்லுஞ் சித்தாந்த சைவத் தில் வழங்குதற் கேலாதா மென்று சொல்ல வுடன் படுவீரோ? இனி ஆசிரியர் ஸ்ரீமது. அருணந்தி சீவாகாரிய சுவாமிக ளோதியருளிய,

“புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்

புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம

வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து

மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்

சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்

சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்

திறத்தடைவ ரிதிற் சரியை கிரியா யோகஞ்

செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்”

என்னுந் திருவாக்கிற் சித்தாந்த சைவமென் றோத வேண்டிய விடத்துச் சைவம் எனப் பொதுமையின் வைத்தோதுதன் மலைவா

மென் தவரீதுந் தோஷாரோபணஞ் செய்யப் புகுவிரோ ? சித் தாந்த சைவத்தின் மரபுணர்தற்குத் தகுதி யிலராய்ப் புறம்பொதுங் கிய நீவி ரிவை யெல்லா மறிதற்கு யார் ? என்றொழிக. சிவத்தொடு சம்பந்த மெய்திய சைவ மென்பது விசேடணங் கொடுத்திரையா வழி யெல்லாஞ் சித்தாந்த சைவமென்றே பொருடரு மென்ப தூஉம், பாடாணவாதசைவம் முதலியவாக அடைமொழிகொடுத்து விசேடிக்கும் வழியே வேறு வேறு பொருள் படுவான் செல்லு மென்பதூஉம் நோக்கி யன்றே “ இராசாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகி தந்தோ ” என்றும் “ சைவ சமயமே சமயம் ” என்றும் “ சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறில்லை ” என்றும் உண்மைப் பொருள் வலியுறுத்துவான் புகுந்த திருவாக்குக ளெழுந்தன வென்க. இனி நீர் சொல்லும் வாதத்திற்கு ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது பிரதி கூலஞ் செய்து நமது சித்தாந்தத்தினையே நாட்டுதற்கு அனுகூல மாக வெழுந்த ‘சைவ சமயமே சமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளை’ என்னுந் திருவாக்கை யெடுத்துக் காட்டி ‘யானு மறியே நவநம் பொய்சொல்லாள்’ என்பதனை மெய்ப்படுத்தினீர்.

இனி நீர் சைவம் என்பது சிவாகம மெனவும் பொருடருமென் றும், சித்தாந்த ரத்தினாகரம் முதலியவாகப் பெயர் தந்ததன்றிச் சைவ ரத்தினாகரம் முதலியவாகப் பெயர் தராவாறென்றை ? என் றும் ஒருகடா வெழுப்பினீர். ஒரு சொல்லின் முதன்மைப் பொரு ளும் பிற பொருளும் அச்சொல்லின் பரவை வழக்கானும் அருகிய வழக்கானும் நிச்சயிக்கப்படு மாதலின், அச்சொல்லிற்குப் பலபொரு ளுளவாதல் பற்றி யச்சொ லப்பொருட் கெல்லாம் ஒரு பெற்றிப்பட வுரிமை கொள்ளுவான் செல்லுமெனச் சொல்லிலக்கண வியல்பறி யாது நீர் குழறிய தீண்டைக்குப் பயன்படாதென் றறியக் கடவீர். பரவை வழக்கானும் அருகிய வழக்கானுஞ் சொற்பொரு டினியுமாறு முனிமொழிப்பிரகாசிகையி லினிதெடுத்து விளக்கினும். ஆண்டுக் காண்க. சைவ மென்னுஞ் சொற் பரவை வழக்காற் சித்தாந்தப் பொருண்மைத்தா மாகலிற் சித்தாந்த ரத்தினாகரம் என்று பெயரிடி னும் இழுக்காதென் றறிக. இங்ஙனமாகலிற் சங்கற்ப ரிராகரணச் சுருதியோடும், ஏனை மெய்கண்ட தூற் பொருளோடுஞ் சைவமென் னுஞ் சொல் முரணுமாதில்லை யென்பது நிறுவப்பட்டவாறு காண்க.

இனி நீர் கையறுநிலைப் பாட்டுக்க டோறுஞ் சில போலிக் குற் றங் கூறினீ ராகலா நவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்துப் பரி

கரித்திடுவாம். ஆற்றாமை தோன்றக் கூறுவன வெல்லாங் 'கையறு நிலை' யாவான் செல்லு மென்பது மேலே விளக்கிஞ் சான்றிற்
 "சைவ மெனப்படு சமயநலுண்மை" என்னுஞ் செய்யுளி லாற்
 ராமை தோன்றவில்லை யெனக் கூறு நீர் அப்பொரு ணுட்ப மறிதற்
 குரியரல்லீ ராகலாற் கணவனையாதல் தமக்குரிய பிறரையாத விழந்து
 புலம்புறு மகளிரிடைச் சென்று அந்துட்ப மறிந்து கொளற் பாலி
 ரென்றும், புலம்பற் பொருணுதலி வருஞ் செய்யுட்களி னெல்லாம்
 அவ்வத் தலைமகன் செய்து போந்த வென்றித் திறமாகிய வாகைத்தி
 ணைப் பொருளு மிடையிடையே விராய்வருத லியற்கையாமென்பது
 பொருளிலக்கண நுட்பவறிவு கொள்வார்க் கெல்லா நன்று புலனா
 தலி னதனை யுணர்தற்கு நுமக் குணர்ச்சி சாலாதென்றும், புனைந்
 துரை வகையாற் கூறிய "வான்மதி மீனின நீங்க வழக்கியிம் மண்
 ணிடை வீழ்ந்ததுவோ" என்னும் அணி யிலக்கண வுலமைக்கும்
 பொருளிய லறிவுறுத் துண்மை நிறுவுதற்கண் வருந் தருக்கநூ லுவ
 மைக்கும் வேறுபா டறியாது ஒன்றைப் பிறிதொன்றனாடு மயங்
 கப் படுத்துக் கூறு நீர் வரலாற்று முறையா னெம்மைச் சார்ந்து
 உசாவுவிராயி னவ்வேறுபாடு விளங்க நுமக்கறிவு கொளுத்துவா
 மென்றும், 'என்னுயர் தந்தையினும்' என்பதில் உயர் என்பது தந்
 தை என்பதனாடு வினைத்தொகைப்பட முடிந்ததாகவி னதனையறி
 யாது 'எம்புண்மை' என்பதனாடு மற்றது மாறுபட்டதென நீர்
 கூறியது மயக்கவறிவின் மான்மியமா மென்றும், ஓரடியில் உயர்
 என்னுஞ் சொற் பலவருதல் சொற்பின் வருநிலை யென்னு மலங்கார
 மாமா றுணராது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாமெனக் கூறிய
 நீர் "பாவகமேற்றாணசத்தாம்" என்னுந் திருவாக்கிற் கெல்லாம்
 வகைசொல்ல வறியாது விழிக்கு நீராவீ ரென்றும், கிந்தாஞ்செய்யு
 ளில் மாறுபா டிதுவென் றுரையாமல் வாளாது மாறுபாடெனக் கூறு
 தல் தோல்வித்தானமா மென்றும், 'மறைந்தனை' என்னும் முடிபு
 வினை யிறந்தகாலப் பொருண்மையி னிற்றலி னதற்கேற்ப 'மதித்தி
 லம்' என இறந்தகாலத்தில் வைத்தோதியவா றறியாது அதனை
 'மதிக்கிலம்' என எதிர்காலப் பொருண்மையின்வைத் தோதல் வேண்
 டமென நீர் கூறியது வருவாமென்றும், 'அறியும்' என்னுஞ் செய்யு
 மென்வாய்பாட் டேவல் வினைமுற்றுச் * "செய்யுமென்னும் பெய
 ரெஞ்சு கிளவிக்கு, மெய்யொடுங்கெடுமே யீற்றுயிசையுசுரம்" என

* தொல்காப்பியம் - சொல் - வினையியல்.

னும் விதியால் உகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு 'அறம்' என நின்றவா
றறியாமலும் நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் காட்டிய * "முதமறை
யந்தணிர் முன்னியதுரைமோ" என்னு முதாரணந்தானும் பார்த்த
றியாமலும் "துண்ணென விவ்வுலகம் முதலென்று சுருங்குத லறி
மென்றோ" என்னும் அவ்வாக்கியம் "விரிந்து காரியப்பட்ட இவ்வுல
கங் கதுமென மறைந்து முதற்பொருண் மாயையாகச் சுருங்குதலை
உலகீர்! நீவிரிந்து கொள்ளுதி ரென்பதனைக் காட்டுதற்கோ" என்று
செவ்வனே பொருள்படுதருனு மாராயாது துமக்கு வேண்டியவாறே
அவ் 'அறம்' என்பது தன்மைப் பன்மையெனவும் அஃதீற்றயல்
கெடுத்தற்கு விதியின்றெனவுங் கூறியது குழறுபடையா மென்றும்,
† "முந்தியமோனை முதலாமுழுது மொவ்வாதுவிட்டாற், செந்தொ
டைநாமம் பெறுநறு மென்குழற்றேமொழியே" என்னும் விதி
தழீஇச்செந்தொடையாக நின்ற வாக்கிய வியலுணராது மோனை
யின்றென விகழுதல் சாலாதா மென்றுமறிந்து கொள்ளக் கடவிர்,
இனி "இன்றென்றோ" என நின்றதை சாமானிய வறிவினரும் அச்
சுப் பிழையாமென அறிந்துகொள்ளா நிற்பவும் இதுதானுமுணராப்
பருப்பொரு ளறிவினிராகிய நீர் ஒரு நூற்குக் குற்றங்கூறப் புகு
தல் எல்லாரானும் எள்ளப்படுதற் கேதுவாமென் றெழிக. வாதிக்களி
ருவ ரெதிர்முகமாக விருந்து வாத நிகழ்த்துங்காற் சொல்லப்படுங்
தோல்வித்தான வியல்பறியாது, துமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம்
இயைபில்லா விடங்களினெல்லா மதனைப் பிரயோகித் திழுக்கமுறு
கின்றீர். தருக்க சாத்திரமேனும் வரலாற்று முறையாற் பயின்றிருந்
திராயின் இங்ஙனங் குழறுவீரல்லீர், பிறரை மயங்கப் படுத்தற்பொ
ருட்டுச் சொல்லாரவாஞ் செய்யும் துமபுரையறிவின் பெற்றி யுணர்
ந்து அறிவுடையோர் கையொடுவ ரென்க.

இனி, சோமசுந்தரக்காஞ்சியின் மேலெழுந்த மறுப்பிற்குப்பிர
திகண்டனமாக வெழுந்த இவ்வெதிர் மறுப்பு அப்போலி மறுப்பின்
கட் சொல்லப்பட்ட குற்றங்கண் முழுவதூஉம் பரிகரித்து அக்காஞ்
சியினைத் தொல்லாசிரியர் இலக்கணநூ லிலக்கியநூ றருக்கதூற் சாத்
திரதான் முதலியவற்றொடு படுத்து ஆக்கிக்கொண்டமையிற் சோம
சுந்தரக்காஞ்சியாக்கம் என்னும்.பெயர்த்தாயிற்று. இவ்வாறு அப்
போலி மறுப்பின மறுக்கு முறையா லதனை யெழுதினவர் நூற்பொ
, ருளறிவு முழுவதூஉம் வழுவிய மயக்க வறிவாமென்ப தினிது விளக்

* மணிமேகலை.

† யாப்பருங்கலக்காரிகை.

கினும். இனி யவரொழுதிய வாக்கியங்கள் மேலே காட்டிய பத்து வகைக் குற்றங்களுஞ் செறிந்து சொற்றொடும் பிழைபட்டமையால் அவற்றை யாராய்தல் “மணற்சோற்றிற் கல்லாய்தல்போற்” பயனின்றாய் முடியு மென்பது பற்றி யவற்றை விடுத்தாம்.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால் நூலாராய்வா ரிலக்கணங் கூறி நிறுவு முகத்தான் நூலாராய்தற் குரிமையுடைய ரல்லாதார் பொருமையானும் புகழ் நோக்கத்தானும் பகைமை யுணர்வானு மூவேறு வகைப்படுவ ரென்பது புகுத்தி விரித்து அப்பொருண் முடிவின்கண் உண்மையான் நூலாராய்ச்சி செய்ய விரும்புவா ரினையாராதல் வேண்டுமென்பதூஉம், ஈண்டைக் குபகாரப்படுதற் பொருட் டெடுத்துக் கொண்ட பொருளிலக்கணமாவ திதுவென்பதூஉம், அப்பொருட் கூறுபாடாகிய அகம்புற மென்னும் ஒழுக்கங்களி னியல் பிங்ஙனமா மென்பதூஉம், சோமசுந்தரக்காஞ்சி அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமுமெனக் கூறுபடுக்கப் படுங் காஞ்சித் திணைப் பகுதி யிரண்டனு ளெதன்பாற் படுவதாமெனக் கடாவுவா ருரை வருவுரையாதல் காட்டு முகத்தாற் காஞ்சித்திணையைத் தொல்லாசிரிய ருரைவழக்கோடும் புலனெறி வழக்கோடும் பொருந் துமாறெல்லாந் தந்துவிளக்கிப் பகுத்துக்கொண்ட முக்கூற்றுள் உலகநிலையாமை மாத்திரையே கொண்டுவரும் பொருடமுவி மற் றது வந்ததா மென்பதூஉம் ‘கையறுநிலை’யுமவ்வாறே முக்கூறுபடு தலி னன்கூறு மூன்றனுண் மற்றிக் கையறுநிலை ஆண்பாற்பொருள் கொண்டுவந்த தென்பதூஉம், கையறுநிலையை யங்ஙனம் பொருட் டிறம் பற்றி மூன்றாக வகுத்தடக்குமா றறியாது கூறுவாருரை தொல்லாசிரியர் செம்பொருணூல் பலவற்றொடு முரணி வழுவப் படுங் குழறுபாட்டுரையா மென்பதூஉம், தாபதநிலை யென்பது தவ நெறிக்கமைந்த வெண்வகை யுறுப்பொடு தழீஇப் பெண்பாற் கூற் றாகவே வருமென ரியதிகொண் டிரைப்பார்க்கு அந்நியதியின்றி வருஉம் புறநானூற்றுச் செய்யுளும் பிறவும் அடங்காமையின் அவற் றிற் கேற்பவைத்து அதனை யிருகூறு படுத்தி யிலக்கண முரைத்து இவற்றுளொரு கூற்றின்கட் ‘சோமசுந்தரக்காஞ்சி’யிற் போந்த தாபதநிலையை யடக்கல் வேண்டு மென்பதூஉம், மன்னைக்காஞ்சி யும் ஆண்பாற் கையறுநிலையுந் தம்முள் வேறுபாடுடைமையி னது பற்றி வேறு வேறுபெயர் கொடுத்துரைக்கப்படு மென்பதூஉம், அகம்புறமென்னும் பொருட்கூறுபாடு மவற்றி னிலக்கணமு மறி

யாது “சடையா யெனுமால்” என்னுந் தெய்வத் திருவாக்கை அகத்திணைப் பொருண்மைத் தென்று குழறல் அறிவொடு படாப் புன்மொழி. மாக்க ளிழிம்புரையா மென்ப தூஉம், அத்திருவாக்கைத் தேவபாடாண்டிணையில் விராய்வந்த காஞ்சித்திணைத் தாபநிலை யென்றுரைத்துக்கோடல் வேண்டு மென்ப தூஉம், ஆனந்தக் குற்ற மென வொன்று தோல்காப்பியனாரை யுள்ளிட்ட முதுதவத்தொல் லாசிரியன்மா ரோதாமையி னதனைப் பிற்காலத்தார் கூறினு மறி வுடையார் கொள்ளா ரென்பதற்கு ஆசிரியர்-நச்சினூர்க்கினியர் வரம் பறுத் துரைக்கு முரையே சான்று மென்ப தூஉம், பிற்காலத்திற் பேரறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் முத லாயினரு மதனைத் தழீஇயினு ரல்ல ரென்ப தூஉம், அன்றிப் பிற்கா லத்தா ரியற்றிய துல்பற்றியே யங்ஙன மொன்று கோடுமாயினுஞ் ‘சைவம்’ என்னு மங்கலமொழி ஒருவாற்றானும் அவ்வானந்தக் குற்ற மாவான் செல்லாமையின் அதுதானு முணராது அப்போலிப் புலவர் குற்றஞ் சொல்லப் புகுந்தது நகையாடற்பாலதா மென்ப தூஉம், ‘சைவம்’ என்னுஞ் சொல் விசேடியாது நின்ற வழியெல்லாஞ் ‘சித் தாந்த சைவத்’ தினையே யுணர்த்துமா றறியாது அச்சொல்லைத் தில தர்ப்பணஞ் செய்துவிடல் வேண்டுமெனக் கூறுவார் சித்தாந்த சைவத் திற்குப் புறம்பாவ ரென்ப தூஉம், அப்போலிப் புலவர் செய்யுட்க டோறுஞ் சொல்லிய குற்றங்கள் அவாறியாமையானும் மயக்கமுறுத லானுங் கொண்டு குழறினவா மென்ப தூஉம் பிறவும் நன்று விளக்கி நிறுவப்பட்டன. இவ்வெதிர் மறுப்புச் செந்தமிழாராய்வார் பலர்க் கும் பயன்படுதல் வேண்டி ‘ஒன்றின முடித்த நன்னின முடித்தல்’ என்னு முத்தி வகையால் இடையிடையே துண்பொருள் பலவும் புகுத்தி விளக்கமாகவுஞ் சுருக்கமாகவுஞ் சிவபெருமான் திருவருள் வழிநின் றியன்றவளவு எழுதியமைத்தாம். சுபம்.

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்

முற்றும்,

திருச்சிற்றம்பலம்

அநுபந்தம்

புனந்தக்குற்றம்

[இது சோமசுந்தரக் காஞ்சி, காஞ்சியாக்கம் இவைகளைப் பாராட்டியும், ஆனந்தக் குற்றத்தைப் பற்றி ஒரு சில ஆசங்கை நிகழ்த்தியும் சோழவந்தான் வித்துவான் ஸ்ரீமாந் - அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீலக்ஷ்மி - சுவாமி வேதாசல மவர்கட்கு எழுதிய கடிதமாகும். இதனை “ஞானசாகரம்” முதற் பதமத்திலிருந்து எடுத்துப் பதிப்பிட்டிருக்கின்றோம்.—பதிப்பாசிரியன்.]

சிவாநுபூதிச் செல்வரும், செந்தமிழ்ப் புலவரும், என் ஆப்த நண்பருமாகிய ஐயா அவர்கட்கு அநேக வந்தனம் செய்து எழுதும் விண்ணப்பம்:—

எழுமையுந் தொடர்ந்த உழுவலன்புடைய ஐய,

தாம் அன்பு கூர்ந்து விடுத்த தமது துல்களும் ஞானசாகரத்து 4-வது இதழும் பெற்று உள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருகித் தமது தரிசனம் எஞ்ஞான் றெய்துங் கொலோ வென வரம்பிகந்த அவாவின் கணமிற்கின்றேன். ‘அகல் வானத் தும்ப ருறைவார் பதியினும் இன்பமிக் கெய்தற் கேதுவான சான்றோர் நட்பையே பெரும் பொருளுனக் கருது மடியேற்குத் தமது கருணையால் மறைப் புலவரது மாண்புற்ற நண்பும் வாய்க்குமேல், அது சிந்தாமணி தெண்கட லமிர்தந் தில்லையா னருளால் வந்தா லதனை யொக்கு மன்றே.

காய்த லுவத்த லகற்றி யொரு பொருட்க ணுய்த லறிவுடை யார் கண்ணதே யாயினும், தமது ஆணையை மறுத்தற் கஞ்சித் தாம் விடுத்த வற்றுட் சில படித்து என் புல்லறிவிற் கெட்டிய வண்ணங் கொண்ட உண்மை யுட்கிடையை வெளியிடுகின்றேன்.

தாம் இயற்றிய மும்மணித் கோவையும், நெஞ்சறிவுறாஉவும் படித்தேன். அவை பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பஞ்ச காவியம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய சான்றோர் செய்யுட் கற்று வல்லுநர்க்கே பெருமகிழ் லுறுத்து மரும்பத னுலாகக் காணப்படு

கின்றன. அந்தூல்களி னருமையை ஒன்று மறியா யானே அறிய வல்லேன் ?

அவற்றுள் முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பது கொண்டு இடையிடையே அமைக்கப் பெற்ற திருவள்ளுவர், திருக்கோவையார், திருமுருகாற்றுப்படை, சிந்தாமணி முதலிய நூல்களினுள்ள அல்லாந்து, பேய்கண் டனையது, கழல்கண், முழுநெறி முதலிய பல அரிய சொற்களுக்கு அந்தூல்களி'னுரை யுதவியாற் பொருள் கண்டு பெரிதுவத்தேன். உரையிலா அகநானூறு முதலிய நூல்களி லிருந்தும் பல சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சில அடிகளும் காணப்படுகின்றன ; அவைகளுக்குச் சிறுபான்மை விளங்கினும் பெரும்பான்மை விளங்காமையாற் குன்று முட்டிய குரீஇப்போ லாயினேன். மதிதுட்ப நூலோடுடைய சிலர்க்கே பயன்படற் பாலவாய அவை ஏனோர்க்கும் பயன்படுமாறு ஒரு நல்லுரை விரைவிற் பெறல் வேண்டு மென்பது என் கருத்து. இங்ஙன நூலியற்றல் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்க்கும், பின்னுள்ளாரிற் கல்லாட நூலார், ஞானமிர்த நூலார், கச்சியப்ப முனிவா, குமா குருபார், முதலிய சிலர்க்கும், தமகீதுமே யன்றி யேனையோர்க்கு எவ்வாற்றானும் அரிதரிது என்பது அழுக்கற்ற நெஞ்சத்த ரல்லாத டட்டார் பகைவர் நொதுமல ரென்னு முத்திறத்தாரு மொத்துக் கோடற் பாலதேயாம்.

இனிக் காஞ்சி யாக்கத்திற் கழறிய வெல்லாம் கற்றோர்க்குக் கழிபே ருவகை பயக்கு மென்பது எட்டுணையு மறுக்கற் பாலதன்று. கல்லாச் சிறு மகார் கூடிச் சிற்பம் வல்லார் வகுத்த மணி மாடத்தை யிகழ்ந்தாங்குச் சில்லோர் நவை தூற்றினும், காஞ்சி மலைமேலிட்ட ழீபம்போல் விளங்குகின்றது.

அதனு ளானந்தக் குற்றம் பரிகரிக்கு மிடத்துப் பாட்டியன் மரபுப்படி 'சைவ' மென்னுஞ் சொல் ஞான மங்கள வருவாய சிவத் தொடு சம்பந்த மென்னும் பொருடரலாற் 'கங்கை நிலம் பிறவுங் காண்டகைய முன்மொழிக்கு மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை' யென்பதனுட் பிற வென்பதனாற் தழீஇக்கோடற் பாற்றெனவும் 'தப்பாத மூன்றைந்தே மெ'ன்னுஞ் செய்யுளின்படி எழுத்துப் பொருத்த முள்ள தெனவும், 'குறிலெந்துந் தந்நெடில்கொண்' டென்னுஞ் செய்யுளின்படி தானப் பொருத்த முள்ள தெனவும்

தம்மாலே நன்கு விளங்கப்பட்டன. இனி, வகையுளி சேர்தன் முதலிய வின்மையாற் சொற்பொருத்தமும், சகரம் அமுத வெழுத் தாதல் னுண்டிப் பொருத்தமும், இறைவன் பெயர் முதற்கணின்ற 'சோ' என்னும் எழுத்துக்குரிய பரணி தொடங்கி முதற்சீர் முதற் கணின்ற கை என்னு மெழுத்துக்குரிய அச்சுவினி வரை எண்ண உபசென்மத்து ஒன்பதாம் நாளாதலின் நாட்பொருத்தமும், சகரத் தேவகதியாகலிற் கணப்பொருத்தமும், மங்கலங் குறித்துச் சொற் பொருத்த முதலிய சில வேறுபடினு மமையு மென்பது பாட்டியன் மரபாதலிற் பாற்பொருத்தமும், வருணப் பொருத்தமும், ஆக பத்துப் பொருத்தமும் சைவ மென்னுஞ் சொற்கண் வெள்ளிடை மலேபோல விளங்கிக் கிடப்பவும், இப்பருஉப் பொருடானு முண ராது நவை கூறினாது பலமை குறித்துக் கவல்கின்றேன்.

இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார், ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் முதலாயினார் கூறாமையிற் பாட்டியலிற் கூறிய ஆனந்தக்குற்ற முதலிய கொள்ளப்படா வெனவும், அவை கூறிய பிற்காலத்து நூல் கள் பிரமாணமாகா வெனவும், அவை கூறிய யாமலேந்திரர் முதல் யோர் சமணப் போலிப் புலவரெனவும், இப் போலிநூற் பிரமாணங் கொள்ளாமையாற் சிவஞான யோகிகள் முதலாயினார் மங்கலமொழி முதனிலையிட் டுரைத்தில ரெனவும், சங்கமிருந்து தமிழ் ழாராய்ந்த நல்லிசைப் புலவர்தாமும் இந் நியதியின்றி 'அறஅயாணர், 'நாந் தலை' யெனத் தொடங்கினு ரெனவும், ஆயிடை காணப்படுஞ் சில வுரைகண் மட்டுமே என் கருத்துக்கு மாறாகத் தோன்றுகின்றன. அவற்றைச் சில பயன் கருதியும், உட்கோட்டமின்றி யுரைத்தல் வேண்டு மென்னுஞ் செப்பங் கருதியும், 'இனியவ ரென்சொலினு மின் சொல்லே' யெனத் தம்போல்வா ரெல்லா முவத்த லுண்மை பற்றியும், முறையே மறுத் தெழுத்த் துணிந்தேன்.

அவை யெல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தவோ அல்லவோ அறி யேன். அவற்றுட் பொருந்துவன வுளவேற் றெளிவுறக் காட்டி யென்னைத் திருத்துமாறு நட்புரிமையாற் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

'இயற்பெயர் சார்த்தி யெழுத்தள பெழினை, யியற்பா டில்லா வெழுத்தானந்தம்' எனவும், 'இயற்பெயர் மருங்கின் மங்கல மொழியத், தொழிற்சொற் புணர்ப்பினது சொல்லா னந்தம்' எனவும், 'புகழ்ச்சி' என்னுஞ் சூத்திரத்து 'அவமொழி யாக்கும் பொருளா னந்தம்' எனவும், முதற்றொடை யென்னுஞ் சூத்திரத்து,

‘யாப்பா னந்தமென் றியம்பல் வேண்டு’ மெனவும், ‘பாவகை யொரு வனை’ என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘தூங்கினுஞ் சுழலினுந் தூக்கா னந்த’ மெனவும், ‘அளபெடை மருங்கின்’ என்னுஞ் சூத்திரத்து, ‘தொடையானந்த மெனத்துணிதல் வேண்டு’ மெனவும், இவ்வாறு ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்துட் சூத்திரஞ் செய்தமையால் ஏனைப் பாட்டியல் மரபும் அவாது விரிந்த தூலின்கட் கூறப்பட்டே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது, சிற்றகத்தியம் பேரகத்திய மிரண்டும் ‘செற்சில சூத்திரத்தனவின் முன்னோ ருரைகளிற் காணப்பட்டுக் கடைச்சங்கத் தார் காலத்தே யிறந்த வெனினும், அனுமானத்தாற் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முத்தமிழும் விராஅய்ப் பார்து கிடந்த முதலூலினின்றும் இயற்றமிழை வேறுபடுத்துத் தொகுத்து தூல் செய்யப் புகுந்தா ராகலின் இலேசானும், உத்திவகையானும், புறனடையானும், பிறவாற்றானும் எளிதி னுணரப்படுவனவும் சிறிது பயனுடையனவும் சிறப்பில்லனவுமாகிய இலக்கணங்களை யுணர வைத்துச் சிறப்பினவும் மிக்க பயனுடையனவும் அரிதி னுணர்வனவுமாகிய இலக்கணங்களையே சூத்திரித்தார். ‘முன்னிலை சுட்டிய’ வென்னுஞ் சூத்திரத்தானும், ‘தாவி னல்லிசை’ யென்னுஞ் சூத்திரத்தானும் அகலக் கவியை முடிபு நோக்கியும் துறை நோக்கியும் விதந்து கூறலின் ‘அகன்று பொருள் கிடப்பினும்’ என்னும் சூத்திரத்தானும் ‘மாட்டு மெச்சமு’ மென்னுஞ் சூத்திரத்தானும், பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுளும் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுளும் பெறப்பட்டன. இனி, அகலக்கவிக் கே பெரும்பாலும் பயன்படுவனவாய்ச் சிறப்புடைச் சொல் லாராய்ச்சிக்குச் சிறிதும் பயன்படாவாய் துட்பயிலவா யிருத்தலின் தசப்பொருத்த மின்மை முதலிய குற்றங்களை, அன்ன பிறவு மென்பதனாற் றழிஇ அவற்றுள் றும் மங்கலச் சொல்லை முதற்கட் கோடல் எல்லா தூற்கு யின்றி யமையாமை யென்பது விளக்கற் பொருட்டு, ‘எழுத்தெனப் படுப’ வென மங்கலச் சொல்லை முதற்க ணெடுத்து உடம்பொடு புணர்த் துக் கூறினார். அதனையே பிற்காலத்தார் வழக்கு நோக்கிப் பாட்டியலென விரித்துக் கூறினார். அன்றியும் முன்னுள்ள இசைத் தமிழ் தூல், நாடகத்தமிழ் தூல்க ளுரைத்தனவாக முன்னோ ருரைகளால் விளங்குகின்றது. இனி அவர் கூறிய அளவன்றி விரித்துக் கூறிய தூல்கள் பிரமாணமாக வெனின், ‘ஆவோ

டல்லது யகா முதலாது' எனத் தமிழ் வழக்கு நோக்கி வரையறுத் திருப்பப் பிற்காலத்து வடமொழி விராஅய வழக்கு நோக்கி 'அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ' யம் முதல்' என வெழுந்த நன்னூற் சூத்திரமும் பிரமாண மாகா தொழியும். ஒழியவே, 'நாக நறுமல ருதிர யுகமொடு' எனவும், 'பிணையுப மெழுந்தாட' வெனவும், திருமுருகாற்றுப் படையினும், மதுரைக் காஞ்சியினும் வந்தன வழுவெனக் கொள்ளவும் படும். இன்னும் தொல்காப்பியத்துட் கூறப்பட பற்றி, கலம்பக முதலிய பல பிரபந்தங்கள் இலக்கண மின்றி யெழுந்தன வெனவும் படும்; ஆதலின் இன்றோரன்ன வெலாம் மரபுநில திரியா மாட்சிய வாகலின் பிரமாணமாதற் கிழுக்கா. தவத்தான் மனந் தூயராய அகத்தியனார், தொல்காப்பி யனார், திருவள்ளுவனார், சமயகுரவர், ஆழ்வாராதியர், பட்டினத்தடி கள், இறையனார் முதலிய சில தெய்வப்புவவ ரன்றி ஏனைய தூலரை போதகாசிரியர் மூவரும் முக்குண வசத்தான் முறை மறத் தறைத லியல்பாகலின், பின்னால்களிடையே முன்னாலொடு முரணிய சில வழக்கள் காணினும் அதுபற்றி முழுதற் தள்ளாது 'குணனுடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண் மிகைநாடி மிக்க கொளலே' மாண்பு. முற்கூறிய தெய்வப் புலவரோ டொப்பா நல்லராயினும் புலவர் சிகாமணிகளாகிய அடியார்க்கு நல்லார், குணவீரபண்டிதர், முதலிய பலர்க்கு மேற்கோளாகிய இந்திரகாளி யென்னும் இசை தூலைச் செய்த யாமனேந்திரரும் முன்னா லொழியப் பின்னா லெவற்றினுஞ் சிறந்த நன்னூல் செய்த பவணந்தியாரும், இன்னும் பிற நற் புலவரும் எவ்வாற்றினும் போலிப் புலவ ரென இகழப் படார். ஒவ்வோர் வழக்கண்டு இப் பெரும் புலவரையும் இவரோப் பாரையும் போலிப் புலவரெனின், வழுவிலார் பின் யாவருளர்? ஒருவரு மிலரே? 'அரியகற் ருசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா, லின்மை யரிதே வெளிது' என்பது பொய்யா மொழி யன்றோ?

இதனை நகுதற் பொருட் டன்று கட்ட லென்பது கொண் டெழுதினென்; மன்னித் தருளுக.

இனி யாமனேந்திரர் யாமளாகமம் செய்த ஒரு சித்தர்; சமண ரல்லர்; இவரை அடியார்க்கு நல்லார் பாரைசுவ முனிவ ரென்பர். இந்திரகாளி, நன்னூல், வச்சணந்திமலை முதலியவற்றுள் முன்னா லோடு முரணான வெல்லாம் பிரமாணமே. மரபு நிலைதிரிந்து முர ணிய விடங்களு முள. அவை யீண்டுரைப்பிற் பெருகும்,

இனிச் சிவஞான யோகிகள் இந்திராகாளி முதலிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாராயின், இலக்கண விளக்கச் சூராவளியின்கண் 'மலையு மகளென அமங்கலப் பொரு டந்து தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றிற்' நெனக் குற்றங் கூறார்.

சங்கப் புலவநு னொருவராகிய மாழலரும்

“நீரது கணமே சீர்சிறப் பெய்தும்
தீயின் கணமே நோயது சேரும்
அந்தர கணமே வாழ்நா ளகற்றும்
இந்திர கணமே பெருக்கஞ் செய்யும்
சந்திர கணமே வாழ்நா டருஉம்
மாருத கணமே சீர்சிறப் பகற்றும்
நிலக்கணந் தானே மலர்த்திரு விளங்கும்” எனவும்,

‘நட்பரணெதிபகை மரண மைந்தனு, னொப்புடைக் குறிக்கோ னொருமூன் றாகும்’ எனவும் தானமுங் கணமுங் கூறிக் கணத்திற் குப் பயனுங் கூறினார். பன்னிரு பாட்டியன் முதலிய நூல்களாற் றொய்கையார் முதலிய நல்லிசைப் புலவரும் பாட்டியல் செய் திருப்பதாகக் காணப் படுகின்றது. ஆகவே, சங்கமிருந்த நல்லிசைப் புலவர் காலத்தும் பற்பல பாட்டியல் வழங்கிய வெனவே எண்ணு கின்றேன்.

ஆயின், மங்கல முதலியன சங்கத்தார் நூலினும் சிவஞான யோகிகள், கச்சியப்பர் முதலாயினார் நூலினும் உளவோ வெனின், உளவென்பதே தேற்றம்.

எங்ஙனமெனில், மங்கலச்சொல் தனித்தும், அடையடுத்தும் முதற் பாட்டின்கண் முதற்சீரோ யன்றி இடை கடையினும் வரப் பெறு மென்பது பாட்டியல் விதி யாதலின், பத்துப்பாட்டின் கண் 9-வது பாட்டில் புகழென்று மங்கலம் அடையடுத்து வந்தது. 8-வது பாட்டில் ‘பிற’ என்பதாற் றழுவிய வாழி யென்னும் மங்க லம் அவ்வாறு வந்தது. 6-வது பாட்டில் முந்நீர் அவ்வாறு வந்தது. 5-வது பாட்டில் உலக மென்பது அவ்வாறு நனந்தலை யென அடைய டுத்து வந்தது. 4-வது பாட்டில் பிற வென்பதாற் றழுவிய விசும் பென்பது அவ்வாறு வந்தது. 2-வது பாட்டில் மங்கலச் சொல் லின் பரியாய மாகிய யாண ரென்பது அருஅ வென அடையடுத்து வந்தது. மற்றைப் பாட்டின்கண் விதந்து கூறிய மங்கலச் சொற்

களே முதற்கண் வந்தன? சிந்தாமணிக்கண் உலக மென்பது மூவா முதல்வா வென அடையடுத்து வந்தது. சில ஆசிரியர் நான்முதற்கண்ணும், சில ஆசிரியர் நூற்குறுப்பாதல் பற்றிப் பாயிர முகத்தும், சிலர் ஈரிடத்தும் மங்கலங் கூறல் வழக்காதலின், மணிமேகலையின் கண் பதிகத்தின்கண் இளங்கதிர் ஞாயிறென அடையடுத்தும், நான் முதற்கண் உலகமெனத் தனித்தும் வந்தன.

இனி, புறநானூற்றின்கண் மாலையென்னு மங்கலச் சொல்லின் பரியாய மாகிய கண்ணி யென்பதே வந்தது. ஆண்டும் நியதி தப்பிலது. இனிக் காஞ்சிப் புராணத்தையும் தணிகைப் புராணத்தையும் நோக்கின் நூலகத் துறுப்பாகிய கடவுள் வாழ்த்திற் சேர்க்காது, புறத்தே இயற்றிய காப்புச் செய்யுளில் மங்கலங் கருதற்பாற்றன்று; காஞ்சிப் புராணத்துட் கடவுள் வாழ்த்தின் முதற்கண் 'சங்கு' என்னு மங்கலச் சொல்லும், தணிகைப் புராணத்துக் கடவுள் வாழ்த்து முதற்கண் 'உலகு' என்னும் மங்கலமும் நியதி தப்பாது வந்தன. முதற்கட் பாடுதல்பற்றி காப்புச் செய்யுளின் கண்ணும் மங்கலங் கருது மாசிரியரு முளர். இம் மங்கலங் கூறல் நான்முதற்கண் அல்லது பொதுப்பர்யிர முதற்கண் அல்லது சிறப்புப் பாயிர முதற்கண் என விதந்து கூறாது பொதுப்பட முதற்கண் எனக் கூறலால், இலக்கணக் கொத்துடையாரும் வடநூல் முறை பற்றி நூலு முரையும் பாயிரமும் தானே செய்வான் புக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் நூற்கு முன்னிற்கு முறைபற்றி மதிவெயில் விரிக்கும் என மங்கலங் கூறினார். பிரயோகவிவேக நூலார் நீர்கொண்ட சென்னி யென மங்கலங் கூறினார்.

ஒவ்வோர் முறைபற்றி முதலென்பது பலதிறப்படலின் மங்கலங் கூறுமிடனும் பலவாயின. இனிச் சிவஞான யோகிகள் மங்கலங் கூறுங் கருத்தாற் சங்கேந்துமெனக் கூறினரல்லர்; இயல்பானமைந்தது எனின், அது பொருத்தாது. உலகெலா மெனச் சிவதத்துவ விவேகத்திலும், சீர்கொளென முதுமொழி வெண்பாவினும், சீருங் கல்வியு மெனக் குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும், திருமால் பிரம னெனக் கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும், காரகொண்ட வெனவும் மணிபூத்த வெனவும் ஈரிடத்து விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழினும், மணிகொண்ட சீர்கொண்ட என ஈரிடத்து அம்பிகை பிள்ளைத் தமிழினும், திருத்தங்கு என முல்லை யந்தாதியினும் தவறாது மங்கலங் கூறலான். இனிக் கச்சியுப்பர் திருவானைக்காப்

புராணத்து விநாயகர் வணக்கத்தை யகத்துறுப்பாகக் கொண்டு நிலம் போற்று மென மங்கலங் கூறிப் பின்னும் பலவிடத்துக் கூறினார். பேரூர்ப் புராணத்தும் அவ்வாறே பலவிடத்து மங்கலங் கூறினார்.

பட்டினத்தடிகளது நான்மணி மாலே, மும்மணிக்கோவை முதலிய பிரபந்தங்களினும் மங்கலங் தவறாது காணப்படுகின்றன. மெய்கண்ட சாத்திர முதலிய வீட்டு நூலின் கண்ணும் நித்திய மங்களவடிவனாகிய பரம்பொருளது நாமங்களாகிய மங்கலச் சொற்கள் நியதிதப்பாது வந்தன. பாட்டுடைத் தலைவனுக்கே பயன்படற் பாலவாய கண முதலிய பொருத்தங்கள் சில பொது நூலிடைக் காணப்பெறா. அது பற்றி அவை பாட்டியல் விதியின் வழியின வெனல் பொருந்தாது. இறையனார் அன்பென்பது மங்கல மெனக் கொண்டமை குறித்துப் புகழேந்தியார் நேசரென்பதும் மங்கல மெனக் கொண்டார். உய்த்து நோக்கின் மங்கல மின்றி வந்தநூ லொன்று மிலே யென்றே யெண்ணுகின்றேன்.

முதலிடை யிறுதி சிதைந்த நூலும், முன்பின் மாறிக் கிடக்கு நூலும் சில ஷுன. அவை யீண்டைக்குப் பிரமாண மாகா.

இனி நச்சினூர்க்கினியர் கருத்து நோக்கின் மலைபடு கடாத்தில் 'தீயின்ன வெண்ணெசெங் காந்த' என்னு மிடத்து முதற்சீர்க் கயலும், தசாங்கத்தயலும் அமங்கல மாகா வென்னும் பாட்டியல் விதியை மாறாகக் கொண்டு தீயின் நன்ன வென இடர்ப்பட்டுப் பிரித்து இயற்பெயராகிய நன்னனை யடுத்துத் தீ யென்னும் மங்கலம் வந்தது என ஆனவந்த பிள்ளையார் குற்றங் கூறினார். அதனால் நச்சினூர்க்கினியர் 'தீ' என்பது இன் சாரியையும், அன்ன வென்பதையும் அடுத்து நின்றதே யன்றி இயற்பெயரை யடுத்ததில்லை யென்றும், இப்பாட்டுப் படர்க்கையாய் நின்றவின் நன்ன வென முன்னிலைப் பெயராக்கிக் குற்றங் கூறலு மமையா தெனவும், நியாயங் கூறி இப்பாட்டகத்து ஆனந்தக் குற்றமில்லை யென மறுத்தாரே யன்றி ஆனந்தக் குற்றமே யில்லை யென மறுக்கவில்லை. பாடினோர் தீயின் அன்னவெனக் கருதிப் பாடினும் தீயின் நன்னவென பிரித்துக் கோடற் கிடமாக அமைத லாகிய குற்ற மில்லாத இன்னோன்னவற்றையும் 'தொகையார் பொருள் பல்வாய்த்தோன்ற' லென்னு மானந்தக் குற்றமாகப் பின்னுள்ளோர் சேர்த்தார். இவ்வாறு அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் கூறுமையால் போலி

யாகச் சேர்த்த அவ்வனந்தக் குற்றத்தையே நச்சினூக்கினியர்
 மறுத்தாரே யன்றி அகத்தியனார் தொல்காப்பியனாரைக் கொள்ளப்
 பட்ட ஏனை யானந்தக் குற்றங்களை மறுத்தா ரல்ல ரென்பது 'சங்
 கத்தார் அவ்வன நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்
 றம் இச்செய்யுளுட் கூறாமையா னென் றுணர்க' வெனவும், 'நன்ன
 னென நகரமுதலும் நகர வொற்றீறுமாய் நிற்குஞ் சொல்லாயி
 னன்றே அக்குற்ற முளதாவதென மறுக்க' வெனவும் அவ்வுரையிற்
 கூறிய கூற்றானும், 'தொல்காப்பியப் பாயிரத்து மங்கலமாகிய வட
 திசையை முற்கூறினார் இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி'யென
 அவர் தாமே யுரைத்தலானும் நன்கு விளங்கும். சுபம்!

தமதன்பன்,

சோழவந்தன் - அ. சண்முகம் பிள்ளை.

ஆனந்தக்குற்றம் II

[இது சோழவந்தான் வித்துவான் ஸ்ரீமாத் - அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் நிகழ்த்திய ஆசங்கைகளைப் பரிகரித்து ஸ்ரீலக்ஷ்மி - சுவாமீ வேதாசல மவர்கள் அவர்கட்கு எழுதிய விடையாகும். இதுவும் 'ஞானசாகாரம்' முதற் பதுமத்திலிருந்தே எடுத்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.--பதிப்பாசிரியன்.]

சோமசுந்தரகீ காஞ்சியாக்கம் என்னும் எதிர் மறுப்பின்கண் ஆனந்தக்குற்றம் பற்றி யாம் பரிகரித்துரைத்த உரைக்கூறு தமக்கு உடம்பா டில்லாமை காட்டி நம் ஆப்த நண்பர் சண்முகம் பிள்ளையவர்க ளெழுதிய வழக்குரை எமக்கு உளர்துளம்பு வகை தராரின் றது. அவ் வுரைமுகத்திலே நண்ப ரவர்கள், புழுத்தலை நாயிற் கடைப்பட்ட புல்லறிவோமையும், நா மியற்றிய தூல்களையும் பெரி தெடுத்துப் புகழ்ந்திட்டார்கள். அப்புகழ்ச்சியுரை, தன்கண் நலப்பா டிடையதாயினும் அதற் கிலக்கா யமைத்துரைக்கப்பட்ட பொருள்க ளாதற் கொருசிறிதுந் தகுதிப்பா டிடையனவாகா. அவ்வாறாகவும் அவை நலக்க வுரை நிகழ்த்திய நண்பரவர்கள் நற்குண மாட்சியினை யும், ஒருமைப்பாட்டினையும் மிக வியந்து அவர்கண்மாட்டு எழுபிறப் புந் திரியா வுழுவலுரிமை யன்பு பாராட்டுங் கடப்பா டிடையோம். இன்னும் நட்பின் கெழுதகைமைபற்றி ஒருவர் மாட்டுச் செறிந்த மறுவைச் சுத்திகரித்தற் கஞ்சி நடுநிலை பிறழ்ந்து அந்நட்பிற் கிழுக் கந் தேடுவார் போலாது, எம்முரையிற் றாங் குற்றமெனக் கண்ட பொருளை யெடுத்து மறுத்து எங்கேளுரிமைக்குச் சிறப்புத்தேடிய நன்முறை, பொருமை கொண்டு மயங்குந் தமிழ்ப் புலவோர் சிலர்க்கு நல்லறி வுறுப்பாம். இவ்வாறே நல்லறிவு நற்குண மாட்சியுடைய நம் ஆப்தர்களான ஸ்ரீமத் - சுவரீராய பிள்ளை யவர்களும், ஸ்ரீமத் - இராகவையங்கா ரவர்களும் 'கேண்மைத் திறமறிந் துண்மையான் ஒழுருகின் றார்கள். இருந்தவாற்றால் நற்றமிழ்ப் பண்டிதர் தமக்கு ளிங்ஙனம் ஒருமித் துறுவ தாராய்ந்து கெழுதகைமை வழுக்காது கேண்மை போற்றி யொழுருதல் தென்றமிழ் நாட்டிற் கினியுண் டாம் நன்மையினை விளங்கக் காட்டுகின்றது. இது நிற்க.

இனி, ஆனந்தக் குற்றமென வொன்று முழுமுத லறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர் தோல்காப்பியரானும், அவர் வழிப்பட்டு நூல் செய்த நல்லிசைப் புலவரானும், அந் நல்லிசைப் புலவர் நூல் கட்டு நல்லுரை கண்டு கூறிய நச்சினூர்க்கினியர் முதலான உரையா சிரியரானும் கொள்ளப்படாமையால், பிற்காலத்தார் கூறினும் ஆஃது எம்மனோரார் நழுவுப்படுவ தன்றென நிறுத்திய எமது மேற்கோளை ஆசங்கித்து ஆப்தர் - சண்முகம் பிள்ளை யவர்கள் உரைத்த துணுக்க உரையின்கட் கருத்தொருப்படுகின்றிலே மாத லால், அதனை நிரலே யாய்ந்து பரிகரித்து, எமது உண்மைக் கருத்து நிலையிடுவாம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்துள் ஆனந்தக் குற்றத்தி னியல்பை விரித்தோதின ரெனக்கொண்டு, நண்ப ரவர்கள் சில சூத் திரங்கள் எழுதினார்கள். அகத்தியங் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிற்பை ஞான்தே இறந்துபட்ட தென்பது முன்னூலாசிரியர் பின் னூலாசியர் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அகத்தியனார் கூறிய வெனக்கொண்டு காட்டும் அச்சுத்திரங்கள் வந்த வரலாறு யாது? எனின், அற்றன்று; தொல்லாசிரியர் உரைகளி லாங்காங்கு இச்சுத்திரங்கள் காணக் கிடத்தலால் அவை அகத்தியனா ரிற்றிய வென்று கொள்ள வமையுமெனின்;— நன்று சொன்னாய், தொல்லை உரையாசிரிய ராவார் தெய்வப்புலமை நக்கீரனார், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர், கல்லாடர், பரி மேலழகியார், அடியார்க்குநல்லார், சீவஞானயோகிகள் முதலி யோ ரன்றே? இவ் வாசிரியன்மா ருரைகளில் யாமாய்ந்த வளவில் அச்சுத்திரங்கள் பிரயோகிக்கப்படுவ தறிந்திலேம்; அல்ல தவை காணப்படு முரைப்பகுதியினை நண்பரவர்க ளெமக் கெடுத்துக் காட்டி அறிவு கொளுத்துவார்களாயின், அதன்மேல் நிகழும் நம்மாராய்ச்சியி னையுங் குறித்திடுவோம். ஆண்டெழுதிய வழக்குரையில் அச்சுத் திரங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்ட வுரைப் பிரமாணங் காட்டாமல் நண்பர வர்கள் நெகிழ்ந்து பேரதலின், அச்சுத்திரங்களை யாரோ சிலர் கட்டி, அகத்தியனார் பெயரால் நடாத்தினு ரென்பது காட்டுவாம். ஆசிரி யர்-அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்துள் அங்ஙனஞ் சூத்திரங் களியற்றி யிட்ட துண்மையாயின், தொன்னூற் பரப்பெல்லாம் ஒருங்குணர்ந் தரை யெழுதுவாரான ஆசிரியர் - நச்சினூர்க்கினியர் மலைபடுகடாந் துரையில் “பின்னுள்ளோர் ஆனந்தகீதற்ற மென்பதோர் துற்ற

மேன்று நால் சேய்ததன்றி, அகத்தியனாந் தோல்காப்பியனாந் இக்திற்றங் கூறமையின்” என்றும், தொல்காப்பிய வுரையில் “இனி ஆனந்தவுமை யென்பன சில குற்றம் அகத்தியனார் செய்தா ரெனக் கூறுப வாசலின், அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள்தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வருத லிற்குற்றமாகா; அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த வோத்தென்ப தொன்று செய்தாரியின் அகத்தியமூற் தொல்காப்பியமும் தூலாக வந்த சான்றோர் செய்யுங் குற்றம் வேறுபடா வென்பது” என்றுந்தடைவிடைகளாற் காட்டி ஆனந்த வோத்து அகத்தியனார் செய்தாரென்பதிற் தமக் குடம்பாடு மறுத்த லென்னை? இவர்தா மிங்ஙனம் மறுத்துக் கூறினும், ஏனை யுரை யாசிரியரு மிவற்றை எடுத்தானாத தென்னை? என்று கடாவு வார்க்கு இறுக்குமா நின்மையின், அச்சுத்திரங்கள் அகத்தியனார் செய்தவாதல் செல்லாதென்க. அகத்தியனார் பெயரானும் ஓளவை யார், திருவள்ளுவர் பெயரானுங் கட்டி நடத்தப்படும் பாட்டுக்கள் போல் அவையுங் கொள்ளற்பாலனவாம்.

இனி ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனார் பயனில்லவற்றைக் கிளந்து கூறுது புறனடையா லுய்த்துணர் வைப்பராகலின், அதுபற்றி அவ் வானந்தக் குற்றம் கொள்ள வமையுமெனின்;— அகத்தியனார் கூறிய தொன்றை அங்ஙனம் ஒழிபாற் கொளவைத்தாராயின், அவ் வாறு கோடலுமாம்; அகத்தியனாரே அங்ஙன மொன்று கூறினா ரென்பதற்குப் பிரமாண மில்லாமையானும், பிரமாண முண்டென் பாரை ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் மறுத்தலானும் அவ்வா றமைத் துக் கோடல் யாண்டைய தென்றொழிக.

இனி, ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் இலக்கண விளக்க வாசி ரியரை மறுத்து “மலையு மகளை அமங்கலப் பொருடந்து தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றிற்று” என்று கூறுத லின், அவர்க்கு அவ்வானந்தக் குற்றங் கோடல் உடம்பாடா மென்று ண்ப ராவர்கள் மொழிந்தனர். அது பொருந்தாது. மங்கல மொழி முதல் நிறுத்துக் கூறினமென் றுணர்த்த இலக்கண விளக்க வாசிரி யர் தாமேற்கொண்டதற் கேற்பக் குற்றம் படாது மங்கலம் வருத் துக்கூறல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறவறியாமற் றும் மேற்கொண்ட தற்கு மறுதலைப்பட அதனைக் குற்றம்பட வைத்தாராகலி னதனை யறிந்து, ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் மறுத்திட்டாரல்லது, அக்

குற்றங் கோடல் தமக்கு மூடன்பா டென்ப ததனு லறிய வைத்தா ரல்ல ரென்க.

இனி, நண்பரவர்கள் மாழலனு ரியற்றிய வெணக் கூறிய சூத் திரங்கள், எந்நூல் லுள்ளன? அந்நூல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலியவற்றிற் சேர்ந்த தொன்றா? அல்லது, வேறு தனிநூலாய் ஆன்றோராற் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுவது தானா? அஃதிப் போதுவழக்க முறுகின்றதா? வழக்கமின்றி யொழிந்ததாயின், அச் சூத்திரங்களைத் தொன்னூ லுரையாசிரியர் யாரேனு மெடுத்துக் காட்டினரா? காட்டின ராயின் எவ்விடத்தே? என்று எமக்குப் பலதலையான் ஆராய்ச்சி நிகழ்தலின், நண்பரவர்கள் அன்பு கூர்ந்து அவற்றை இனிது விளக்குவார்களாக வென்னும் வேண்டுகோளு டையோம்.

இன்னும் பொய்கையாஃ முதலான பண்டையாசிரியரும் பாட்டியல் செய்தார்க ளென்பது பன்னிருபாட்டியலால் தோன்று கின்றது என்கின்றார்கள். அப்படியாயின், அவர் செய்த பாட்டியல் யாது? வேறு நூலுரையாசிரியர் யாரேனு மதனை எடுத்துக் காட்டின ரா? பன்னிரு பாட்டியலும், வச்சணந்திமாலையும் இவ்வழக்கினை முடிவு காண்டற்கேற்ற பிரமாண நூல்க ளாகமாட்டா. இவற்றின் சொற்பொருள்களில் ஐயம் வந்துழி யெல்லாம், எல்லார்க்கும் பிர மாணமா யொப்பமுடிந்த தோல்காப்பிய முதலான பண்டை நூற் பிரமாணம் பற்றியும், களவியலுரை முதலான உரைப்பிரமாணம் பற்றியுமே துணிதல் வேண்டும். இத்தருக்க முறைவழாமல் நண்பர வர்கள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளைத் தாமே பலவகையா னுசங் கித்துப் பிரமாணங்காட்டி விளக்கியிருந்தால், நாம் மேற்குறிப்பிட்ட வாறு பலவாறு வினாக்கள் நிகழ்த்த வேண்டிய தின்றும். இது கிடக்க

இனி, மங்கலச்சொல் தனித்தும் வரலாம், அடையடுத்தும் வர லாம், முதற்சீரே யன்றி ஒரு செய்யுளி னிடையினுங் கடையினு முள்ள சீரினும் வரலாம், எடுத்துக் குறிக்கப்பட்ட மங்கலச் சொற் களே யன்றிப் “பிற” என்பதனால் வேறு பலவும் வரலாம், பரியா யச் சொற்களும் வரலாம், காப்புச் செய்யுளினும் வரலாம், காப்புச் செய்யுளொழிந்து நூற்செய்யுளினும் வரலாம் என்று நியதியின்றிக் கூறினார்கள். இப்படியும் ஒரு விதியுண்டா! இங்ஙனம் விதிசூறும் ஒரு நூலை இலக்கண மென்றுங் கூறலாமா!! இவ்வா றுரைத்தால்

எந்த நூலுக்குத்தான் மங்கலங் கூறலாகாது? எந்தச் சொல்தான், மங்கல மாகமாட்டாது? மிக அமங்கலமாய் நடக்கும் நூலுக்கும் மங்கலங் கூறலாமே? அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவதோடங் கட் கிடனாய்க் கிடக்கும் இவ்வியினையும், இவ்வாறு விதிக்கும் நூலினையுங் கற்றறிவுடையோர் பிரமாணமாகத் தழுவ ஒருப்படுவரா? ஒருப்படார்! ஒருப்படார்!!

இனி, ஆன்றோர் செய்யுட்கணெல்லாம் மங்கலச்சொற்க் ஞுண் டெனக் கூறினார்கள். இதனைக் காஞ்சியாக்கத்தில் முன்னரே எடுத்தாசங்கித்துப் பரிகரித் திருக்கின்றும்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. ஈண்டும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, ஆசிரியர் - நச்சினூர்க்கினியர் ஆனந்தக்குற்றங் கொள்வாரை மறுத்து, அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரு மதுகொண்டில ரென யாப்புறுத் தோதுதல் மேலே காட்டினு மாகவின், அவர்க் கது கருத்தன்றென நண்பர் கூறியது இழுக்கா மென்க.

நண்பரவர்கள் இந்திரகாளி செய்த யாமளேந்திரர் பராசைவ முனிவர், சமணரல்ல ரென்கின்றார்கள். இந்திரகாளி யென்னும் இசைநூல் செய்த யாமளேந்திரர் பராசைவ ரென்பது அடியார்க்கு நல்லா ருரையிற் பெறப்படுதலன்றி பாட்டியல் செய்த யாமளேந்திர ரென்பது பெறப்பட வில்லை. ஆதலால் பாட்டியல் செய்த யாம ளேந்திரரும் இசை நூல் செய்த யாமளேந்திரரும் வேறென்னுங் கருத்துடையேம், இது நிற்க.

அற்றே லஃதாக நச்சினூர்க்கினியருஞ் சிவஞானயோகிகளுந் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையினுஞ் சூத்திரவுரையினும் “வடகீது” “எழுத்து” என்பவற்றை மங்கலச் சொற்களெனக் கூறிய தென்னை யெனின், ஒரு நூல் தொடங்கும்வழி ஒரு நற்சொல் நிறுத்துத் தொடங்குதல் நன்றாகவின், அதுபற்றி அங்ஙன மொழிந்தா ரல்லது மங்கலச்சொல் நிறுத்தே தொடங்கல் வேண்டுமென யாப்புறுத்தா னும், அங்ஙனங் கூறாதொழியின் அஃதானந்தமா மென்றனுங் கூறிற் நின்மையின் அதனான் ஈண்டைக் காவதோ ரிழுக்கமில்லை. இந்நியதியின்மையின் ஆன்றோரும் நற்சொற்றொடங்கியுந் தொடங் காமையும் வரையாது நூலியற்றினார். ஈண்டும் பிறண்டும் யாமெடுத் துக்கொண்ட மேற்கோள் “ஆனந்தகீதுற்ற மென்பது தோல்லா சிரியர் யார்கீது மொப்ப முடிந்ததில்லை” என்பதேயாகவின், இதனை , நண்பரும் பிறரும் பிறழ்வுணரா திருக்கக் கடவர். இது கிடக்க.

“பவணந்தி” முதலாயினுரை “அறியார்” “போலிப்புலவர்” என யாமெழுதியது பற்றி நண்பரவர்கள் வருந்துகின்றார்கள். யாஞ்செய்தது பிழையாயின் அதனைப்பொறுக்கும்படி வேண்டுகின்றோம். அவர்களை அங்ஙன மிகழ்ந்துரைக்க வேண்டு மென்பது கருத்தன்று. பண்டையாசிரியர் செய்த அற்புதப் பொற்புடைய அரிய நூல்களைப் பயிலவொட்டாது தடையா யெழுந்து பொருத்த மிலீனவு மிடையிடையே கூறிய அப்பவணந்தி முதலாயினார் பெற்றிமைக் கிரங்கி யெழுதுகின்றழி அச்சொற் பிரயோகஞ் செய்ய வொருப்பட்டாம். இனி, உண்மையான் னோக்க வல்லார்க்குப் பவணந்தி முதலாயினார் அறிவுடையோரார் பெரிது பாராட் டெற் குரிய சீர்ப்பாடுடைய ரல்ல ரென்ப தினிது புலனாம். அவர் தொல்காப்பியனார் முதலான பண்டை நூலாசிரியர் துட்பப்பொருள் பொதிந்து விளங்குமாறு நூல்செய்ததுபோலத் தாமும் அங்ஙனம் விளங்க நூலியற்றினாரா? அல்ல தவரின் வேறாகவேனும் புதுப் பொருள் செறித்தெழுதினாரா? தாமெழுதியவற்றையேனும் முடித்து வரையறை தோன்ற வைத்தாரா? ஒரு சிறிது மில்லை. தோல்காப்பியனார் கூறிய அரிய பொருள்களுட் சிலவற்றை விடுத்துச் சிலவற்றை வைத்துத் தஞ்சொல்லார் குத்திரஞ் செய்தார். அங்ஙனஞ் செய்வழியுந் தொல்காப்பியனார் கருத்துணர மாட்டாமல் ஒரோவிடங்களில் வழுவிபுக் கூறினார். தமிழிலே ஐந்திலக்கணமும் வழுவின்றி மிகச் சுருங்காமலும் மிகப் பெருங்காமலும் முற்ற வெடுத்த முடிவு தோன்றக் கூறிய நூல் தொல்காப்பியம் ஒன்றேயாம். இந்நூலுணர்ந்தார் தமிழியலறிவு நன்குவாய்ப்பப் பெற்றாராவார். இவ்விழுமிய நூலையும் மாணக்கர் பயிலவொட்டாமல் பவணந்தியார் நன்னூலெழுதியது ஏற்றுக்கு? அற்றன்று, தொல்காப்பியம் உணர்ந்தகரிதாய்ப் பெருகிக் கிடத்தலால் அதனைச் சுருக்கி நன்னூலியற்றினா ரெனின்,—பெருக்க சுருக்க மென்பன அவ்விருவகைக் குணங்களுடைய இருநூல்கள் தோன்றினல்லாமற் றுமே ஒருவர்க்கு விளங்க மாட்டா. மக்கள் மனவியற்கை எனிய தொன்றினையே பற்ற முந்துறும்.” அஃது அதன்கண் இயற்கையாயுள்ள மடமைக் குணத்தினையேயாம். நன்னூலினுஞ் சுருங்கிய நூலொன்று ஏனை யொருவர் இயற்றிவாராயின் அதனையே யாரும் பயில முந்துறுவார். எத்தனை பேர் மகாலிங்கைய ரிலக்கணம், போப்பைய ரிலக்கணம் முதலியவற்றின் பயற்சியோடு நின்றுவிடுகின்றார்! இனி, நன்னூல் சுருக்க

மாவ தொன்றாயினும் அதன் பயிற்சி யொன்றானே தமிழறிவு நிரம்பு
மெனின், அது சால்புடைத்தாம். அவ்வாறின்றி அதன்க ணடங்கா
மல் வேறுணரற்பாலனவாம் பொருட் கூறுபாடுகள் பலவாகப் பெரு
கிக் கிடத்தலானும், அப்பலவு மொருங்கெடுத்து முடியக் கூறுதூல்
தொல்காப்பிய மொன்றே யாதலானும் தமிழியலறிவு நிரம்பவேண்
வொர் தொல்காப்பிய மொன்றே பயிலுதற் குரியர். தமிழியலறிவு
நிரப்புதற்குரிய பொருள்களின் றி வாளாது சுருங்கிக் கிடக்கும் தூல்
களைச் சுருக்கஞ் சுருக்கமென்று பயின்ற லாவதென்னை? புலமை
முற்றுதற்குரிய தூலறிவு இன்றியமையாத தொன்றாகையால் அது
செய்வல்ல தொல்காப்பியமே வாய்ப்புடையதாம். அந்தோ! அது
பெரிய தொரு தூலாயிற்றே என்று மறுக்க முறுவரா லெனின்;—
தூனுட்பமறியாது கடாயினாய், இஞ்ஞான்றை ஆங்கில மொழியில்
பார்த்த பூதபௌதிக தத்துவ தூலாராய்ச்சி செய்வார் பலர்க்கும்
தொல்காப்பியதூல் மிகச் சுருங்கியதொன்றாய்த் தோன்றுமாகலின்,
அதன் பயிற்சி நீ மயங்குமாறுபோற் பெரிய தன்மென்று தெற்
றெனத் துணிக. ஆகவே, தொல்காப்பியப் பயிற்சிக்குந் தமிழ்
மொழிப் பெருக்கத்திற்கும் ஒரு பேரிடையூறாய்த் தோன்றிய பவ
ணந்தியாரீ எம்மனோரற் பாராட்டப்படுதற்குரிய ரல்லர். பிறாவரை
எங்ஙனம் பாராட்டினும் பாராட்டுக! அவரவர்க்குரிய மதிப்புப்பற்றி
அவரவரைப் பாராட்டுவா மல்லது, வேறு கூறக் கடமைப் பட்டி
லோம். இது நிற்க, இதுகாறும் யாம் குறித்து நிகழ்த்திய வழக்கு
ரையை நெடுநிலை பிறழாது முன்போற் செவ்விதி னாய்த் தம தரிய
வபிப்பிராயம் வெளியிடுவார்களாக வென்று நம் ஆப்தர் சண்முகம்
பிள்ளை யவர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம். *

* சுவாமியவர்கள் எழுதிய இவ்வழக்குரைமீது ஸ்ரீமாத். சண்முகம்
பிள்ளையவர்கள் ஏதும் எழுதினார்க ளில்லை.—பதிப்பாசிரியன்.

சுவாமி வேதாசலம்

இயற்றிய தமிழ் நூல்கள்

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி	...	...	...	1	0	0
குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆராய்ச்சி*	...	...	...	0	12	0
மலைபடுகடாம் ஆராய்ச்சி*	...	...	..	0	12	0
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி	...	...	...	0	8	0
சாகுந்தலம் (நாடகம்)	...	...	...	1	0	0
குமுதவல்லி (நாவல்)	...	...	...	0	8	0
சிந்தனைக் கட்டுரைகள்	...	...	...	0	8	0
பண்டைக்காலத்தமிழர் ஆரியர்	...	...	...	0	10	0
முன்பனிக்கால உபந்நியாசங்கள்	...	...	...	1	0	0
திருவொற்றிமுருகர்மும்மணிக்கோவை* (மிகத்தெளி வான உரையுடன்)	...	...	...	1	0	0
அகநானூறுபோத உரை* (2-ம் பதிப்பு)	...	...	...	0	8	0
முதற்குறள்வாத நிராகரணம்* (2-ம் பதிப்பு)	...	...	...	0	8	0

குறிப்பு :—*இக்குறியிடப்பட்டுள்ள புத்தகங்கள் அச்சிலிருக்
கின்றன; மற்றப் புத்தகங்கள் வேண்டுவோர் “ஸ்ரீலபுரீ சுவாமி
வேதாசலம் அவர்கள், ‘சுமரச கன்மார்க்க நிலையம்’, பல்லாவரம்”
என்னும் கிளாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விவேக போதினி

தென்னிந்தியாவில் பிரசுரமாகும்
தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுள்
மிகச் சிறந்தது

யாவருக்கும் உபயோகமாகும்
அநேக அருமையான விஷயங்கள்
அடங்கியது
சித்திரப் படங்களுடன்
அழகாய் அச்சிடப்படுகிறது

வருஷ சந்தா தபாற் செலவுடன்

இந்தியா, பாமர், விலோன் ரூ 3—0

பிளாங், ரெட்டால், சிங்கப்பூர், ரூ. 4—8

மா திரிக்காப்பி வேண்டுமோர், கீழ்க்கண்டவிலாசத்திற்கு
இரண்டனு ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விலாசம் :—

மானேஜர்,

“விவேக போதினி”

திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்.

